

בנימין טשגר טקה
התשס"ב - התשפ"ד
2002-2023

בנימין טשגר טקה ז"ל 2002-2023

“מי שלא מחייך עבשיו פראייר”

ילדות

“ילד שהשאיר תמונות וזיכרונות

וחילק את החיים לאלף דאגות

נשארת שלם ודאגת לחייך

גם אחרי שהבטחת שלא תלך

כל החברים שמקיפים אותך

שרים מתפללים כאן לכבודך

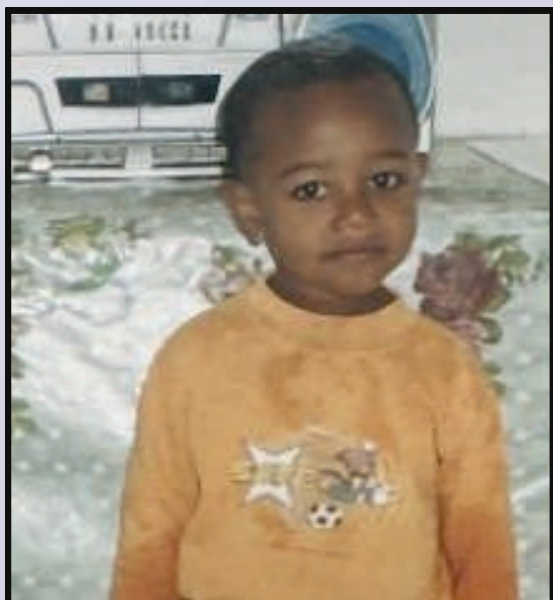
ואולי מהשמיים תצעק בחזרה

שלא נדאג יותר מידי

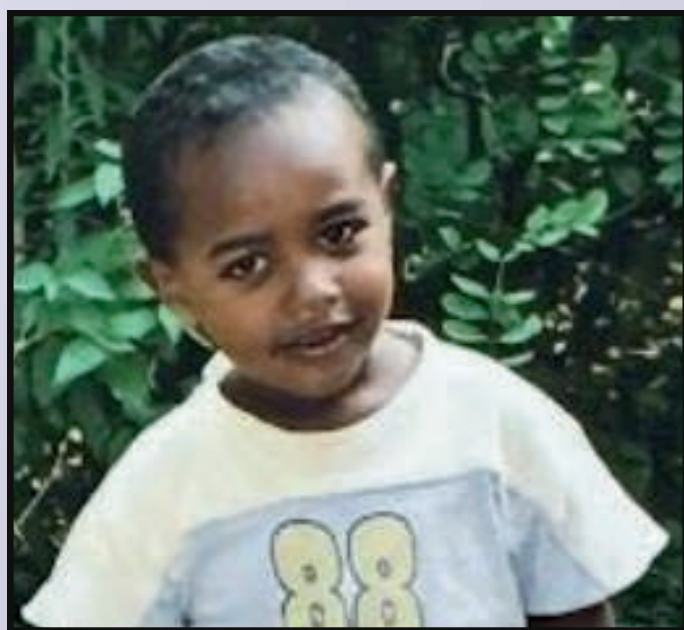
שלא נדאג, ילד מלחמה”

מתוך השיר “ילד מלחמה” - ערן יופה

**בנימין נולד באתיופיה בתאריך 07.04.2002 כ"ה בניסן תשס"ב.
הוא בנם השני של זיוה ודרבה, ואח לשני, אבנט, ניב, יואל, ובן אל.**

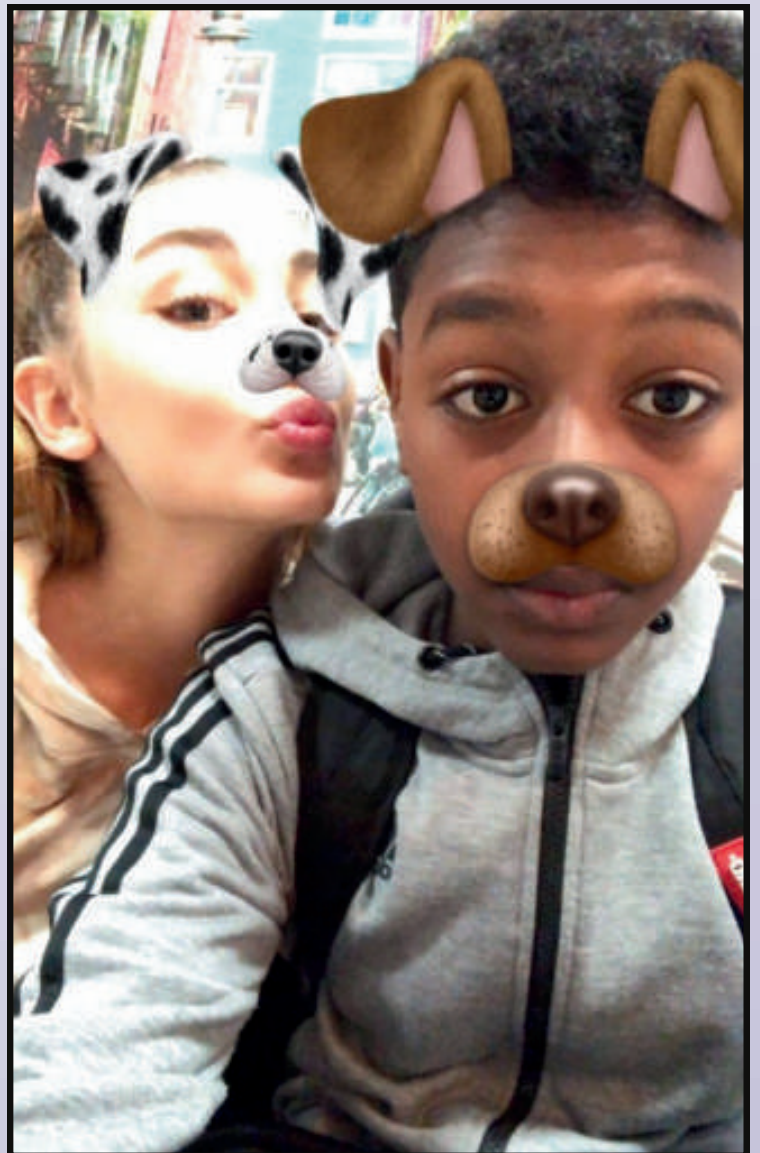
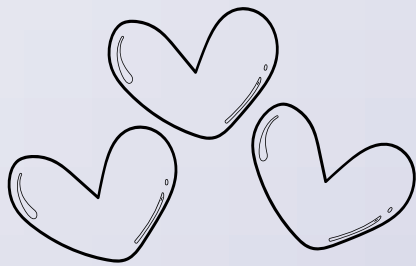

**כאשר היה בן חודשיים, עלה עם משפחתו לארץ.
בעת ההגעה ארצה, התגוררו בבאר שבע למשך שנה וחצי.
לאחר מכן עברו לראשון לציון למשך שנתיים, ובסופו של דבר עברו
לירושלים.**

**מכיתה א' עד ח' למד בני בבית ספר "גבעת גונן".
בכיתה ט' למד ב"טלי - בית חינוך".**

**בני היה תלמיד טוב בבית הספר ואהב במיוחד ללמוד חשבון.
בשעות אחר הצהריים אהב לבלות ולשחק בבית עם אחותו.
הוא היה ילד מאוד חברותי, תמיד שמח עם חיוך על הפנים.**

בגרות

“תרים ראשך, ילד גדול
עד שהיצר בכבודו גם הוא ייפול

שקטים המים

גם פסקה הסערה

כי לי לא קל, ילדי שלי

את כל האור שבעולם נתת לי

תלך, תגיע

רק תחזור בחזרה

כי לי עולם

והוא גדל לו עם הזמן כמידתך

עייף מלהודיע

שהוא מרגיש בחסרונך

ילדי יקר, בלילות אני דואגת לשלומך

לא ארצה להתערב או להפריע

תגיד מה יש לי בחיים אם לא אתה”

מתוך השיר “ילדי שלי” - נתן גושן

תמונות של בני מהעליה לתורה בגיל 13

**בני למד בתיכון בפנימיית "ויצו נחלת יהודה", שם סיים את לימודיו
בהצלחה.**

**הוא בחר להרחיב במגמת כיבוי והצלה והשלים את לימודיו עם
תעודת בגרות מלאה.**

לאחר סיום לימודיו בתיכון, בנימין עבר למכינה הקדם-צבאית "ארז" בבאר שבע. המכינה שמה דגש על פיתוח מנהיגות, התנדבות לקהילה, כושר קרבי ואהבת הארץ. בנימין מצא במכינה מקום שבו יכול היה להתפתח ולחזק את ערכיו בדרך לשירות משמעותי בצה"ל.

כשסיים את מכינת ארז
שבבאר שבע, כתב על
החווייה:

הכל התחיל בשאלה של מי אני ולאן
אני רוצה להגיע בחיים? ובמכינה

מצאתי תשובות.

גיליתי מה אני רוצה לעשות בחיים,

לעשות כמה שיותר טוב, להעניק

ו להרגיש שאני מקבל יותר

פעם נשאלתי, מה אתה לוקח איתך

מהמכינה? בוודאות אני יכול לומר

שאני לוקח את היכולת להשתפר כל

יום, להיות חבר יותר טוב, שכן יותר

טוב ואדם יותר טוב מאי שהייתי

אתמול.

גיוס

**“אדמה את דמותך
מתי אשמע את קולך?
לי נדמה שאתה נמצא כאן
היכן החייל שלי?
היכן החייל שלי?
מתי ארוץ לקראתו?
מתי אחוש את ידו?
היכן החייל שלי?”**

מתוך השיר “היכן החייל” - אהובה עוזרי

בני התגייס ב- 21.03.2021 לחטיבת גולני גדוד 51.

**בני אהב מאוד את האחוה, החום והמשפחתיות בצבא,
ובמיוחד התחבר לחויית השירות בגולני. מגיל קטן הוא חלם
להתגייס, ותמיד אמר שזו זכות גדולה ושיש בזה הרבה
משמעות.**

**בני לא הפסיק לחזור על כך שאם הוא לא יתגייס כדי
לשמור על העם והארץ, אז מי כן?**

אירוע מיוחד שאמו של בני זוכרת:

"כשהגענו לטקס סיום המסלול שלו, זו הייתה הפעם הראשונה שראיתי אותו כל כך מתרגש. הוא לא ציפה שנבוא, אבל הפתענו אותו. היינו כל כך גאים ושמחנו לראות אותו במעמד סיום המסלול, על הדרך שהוא עבר ושצלח את תקופת ההכשרה שלו. הוא היה כל כך שמח באותו יום, והחיוך לא ירד לרגע מהפנים שלו.

החברים שלו, אנחנו המשפחה, והמדריכים מהמכינה והפנימייה – כולם הגיעו לסיום המסלול שלו.

כל כך התרגשנו לראות אותו בטקס."

**בני סיים את מסלול ההכשרה בתאריך 11.11.21.
במהלך שירותו ביצע תעסוקה מבצעית בכל גזרות הלחימה:
יהודה ושומרון, קו לבנון, עזה ועוד, והשתתף באימונים
רבים.**

**למרות שהיה מלא רצון להילחם, בני נתקל בכמה מקרים
קשים במהלך שירותו, ולכן חודשיים לפני שחרורו החליט
להפסיק את השירות כלוחם ולעבור לתפקיד טבח במטבח.**

הפעם האחרונה שמשפחתו של בנימין ראתה אותו הייתה בחג הראשון של סוכות.

נפילה

[illegible]

**“תשמור על העולם ילד
יש דברים שאסור לראות
תשמור על העולם ילד
אם תראה, תפסיק להיות
גיבור של העולם ילד
עם חיוך של מלאכים
תשמור על העולם ילד
כי אנחנו כבר לא מצליחים”**

מתוך השיר "שמור על העולם" - דוד ד'אור

ב-7 באוקטובר 2023, ביום שבת וחג שמחת תורה, התרחשה מתקפת פתע רחבת היקף שהוביל ארגון חמאס מרצועת עזה על ישראל, נגד יעדים צבאיים ואזרחיים, במיוחד בעוטף עזה. המתקפה החלה במטח ירי של אלפי רקטות ופצצות מרגמה על אזורים נרחבים בישראל, בייחוד בדרום ובמרכז.

בחסות המטחים, התרחשה חדירה יבשתית, אווירית וימית של כ-3,000 מחבלים לשטח ישראל, שפתחו במתקפות והשתלטות על בסיסי צה"ל ומוצביו, וניהלו קרבות ירי עם כוחות הביטחון. במקביל, הם חדרו ליישובים אזרחיים, כבשו אותם, תקפו, חטפו ורצחו את תושביהם.

זוהי הייתה המתקפה הקטלנית ביותר של ארגון טרור בהיסטוריה של מדינת ישראל. בעקבות המתקפה יצאה מדינת ישראל למלחמת חרבות ברזל.

**בבוקר ה-7.10 היה בני במוצב כיסופים.
הוא קם לבוקר עם אזעקות וחדירת מחבלים למוצב.
בני לקח נשק והחל להגן על חבריו במוצב. לפני
שנפגע, הספיק להרוג כמה מחבלים ולמנוע חדירה
משמעותית.**

**בני היה בין הראשונים בחתירה למגע, בניסיון להגן
על מוצב כיסופים כמה שיותר.**

השיחות האחרונות

רצית לעוף, רצית כבר הלאה
עם חצי חיוך עלית למעלה
מיליון כוכבים בשמיים
תופסים את הצבע שלך בעיניים
תן רק עוד שניה אחת לומר לך שלום

רצית לעוף, הלכת רחוק מדי
בתוך הטירוף אין מי שישמור עלי
מיליון כוכבים בשמיים
תופסים את הצבע שלך בעיניים
רציתי שניה אחת לומר לך שלום

מתוך השיר "מיליון כוכבים" - עמית פרקש

הקשר האחרון עם המשפחה, מפי אחותו הגדולה, שני:

“עם תחילת האזעקות שלחתי הודעה לבני לראות שהכול בסדר, כי ידעתי שהוא במוצב בגבול עזה. שלחתי לו הודעה של 'בוקר טוב, הכול בסדר?' והוא, כמו תמיד, לעולם לא ידאג אותי, שלח לי 'הכול בסדר, ושזה לא פעם ראשונה. הוא במוצב שבו יש אזעקות, אבל אין מה לדאוג'. משם הוא התנתק מהשיחה.

לאחר מכן שלחתי לו עוד הודעות, אך כבר לא היה

מענה.”

**ברוך, חברו של בני, מספר על השיחה
האחרונה שלהם:**

**“השיחה האחרונה שלנו הייתה בלילה של
שישי, אחרי קבלת שבת. דיברנו בשיחת וידאו
כמעט שעה. כמה אור היה לו בשיחה אז. הוא
היה מאושר מזה שזו השבת האחרונה שהוא
סוגר שם, ושהוא משתחרר עוד פחות
מחודש.”**

**עדן - בת זוגתו של בני,
מספרת על השיחה האחרונה אתו :**

**"יום שבת בבוקר התעוררתי בשעה 6:30
מאזעקות צבע אדום בבסיס וישר עדכנתי את
בני. בשעה 7:18 קיבלתי עדכונים בזמן אמת
מבני: 'עדן יש פשיטה בבסיס שלי, מחבלים, 4
חוליות, פיצצו את רוב הבסיס שלי אני במרחב
מוגן'. נבהלתי ולא האמנתי למה שאני קוראת,
לא הבנתי את גודל הסיטואציה שהוא נמצא בה.
הייתה בי תקווה שהמרחב המוגן באמת ישמור
עליו. התפללתי שיחזור אליי בהודעה שהכול
בסדר. אלו היו ההודעות האחרונות שקיבלתי
ממנו."**

חברו אוריאל בן דוד, שהיה איתו בקרב, מספר:

'אתה היית אדם עם הלב הכי טוב, החבר הכי טוב שאפשר לבקש, תמיד ראשון לעזור, בלי לחשוב, וגם ככה בקרב. הכל התחיל בשעה 6:30 בבוקר. באזעקה הראשונה רצנו למיגונית, וכבר התחילו ליפול טילים. אנחנו מבינים שזה לא משהו רגיל, ותוך כמה דקות מתחילים לשמוע יריות שמתקרבות אלינו. לא עוברות 20 דקות, ואנחנו כבר שומעים קולות בערבית. אז אנחנו מבינים שזו מלחמה. רס"ן רז פרץ ז"ל, מ"פ מפקדה 51, מתחיל לחלק פקודות, ובני היה הראשון שתפס נשק. תוך כמה דקות, רימונים נזרקים אלינו, ומתנהל קרב ארוך של יריות, שבמהלכו בני הורג אחד מהמחבלים. בעבור שעתיים של קרב שנראה שלא עוצר, רימון נוסף מתפוצץ, ואז מחבל מצליח לחדור טיפה פנימה ופוגע בבני. בני היה גיבור, ובלעדיו לא הייתי חי. אני רוצה להגיד לו תודה. תודה שהיית החבר הכי טוב שיכולתי לבקש. תודה שהצלת אותי.'

בני היה בן 21 בנופלו,

שלושה שבועות לפני שחרורו מצה"ל.

בני נקבר בהר הרצל בירושלים בתאריך 11.10,

אזור: ב', חלקה: 13, שורה: 7, קבר: 6.

קווים לדמותו

“ולאן שלא אסע

שתי עיני אראה אותך

תמיד אתך הולך

תמיד אתך הולך

רק תמונה קטנה שלך מזכירה לי

שמתישהו

שוב שנינו ניפגש”

מתוך השיר “לאן” - יונתן זלצברג

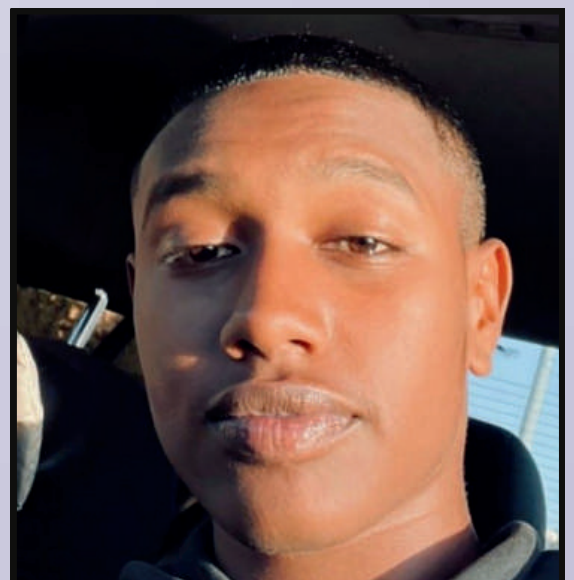
משפט של בני:

"מי שלא מחייך עכשיו פראיר!"

**בני האמין בחיוך ובשמחה, וזה היה הדבר שהכי חשוב
לו- לחייך לסובבים ולהפיץ אור ושמחה.**

מאז שהיה קטן, אמו מספרת כי בני תמיד היה שמח, עם חיוך שלא ירד מפניו, ואף פעם לא נראה עצוב. לכל מקום שאליו הלך, הוא הביא עימו שמחה וכבוד לזולת. בני ידע לכבד את הגבולות של האנשים סביבו, ובתמורה, כולם כיבדו אותו. בזכות זה, בכל מקום ובכל מסגרת שבה היה, רכש בני הרבה חברים. בבית הספר, בני היה תלמיד טוב שאהב ללמוד. כשהגיע למכינה, כבר מהיום הראשון, חברי המחזור הבחינו בו כנער כריזמטי, בוגר, ובעל מוטיבציה תמידית לעזור ולהשפיע. בני היה סוג נדיר של אדם – אווירה שלילית נעלמה כשחיך, הוא ידע תמיד מה אדם צריך לשמוע, והיה כתף תומכת ואוזן קשבת לכל מי שסביבו.

ברוך פטאי, חבר מהפנימיה מספר:

פגשתי את בני פעם ראשונה כשהוא הגיע לפנימיה בראשון לציון. הוא היה שנה מתחתי. היה לו אופי כזה שהיה מתחבר עם כולם, אז הוא היה יושב איתנו הרבה, בא איתנו לכיתה ולמבנים של הפנימיה

בהתחלה הקשר שלנו לא היה ממש עמוק, אבל אחרי הפנימיה התחלנו להתחבר יותר ונהיינו החברים הכי טובים.

אני לא התגייסתי בגלל פציעה שעברתי, ולבני הייתה דירה עם שותפים. אני גרתי בראשון באותה תקופה והייתי עם קביים, אז לא יכולתי לעשות הרבה.

פעם אחת הוא התקשר ואמר שאגיע אליו לבית. הלכתי אליו, ומאז בילינו הרבה ביחד, כל פעם שהוא היה חוזר לדירה בסופי שבוע.

היינו אוהבים לטייל מלא, בני אהב את הטבע ובעיקר את החוף.

הטיול האחרון שלנו ביחד היה סוף שבוע בטבריה על החוף. הדרך הלך לא הייתה קלה, אבל עם בני זו הייתה חוויה.

הייתי איתו הרבה בזמנים שלא היה בצבא. הייתי לוקח אותו עם הרכב של אמא שלי, ותמיד כשהיה חוזר הייתי מספר אותו, אז זה היה חוסך לו נסיעות ובלאגן.

היה לו קטע שהוא היה מזמין הרבה חברים לדירה, הקטע של הכנסת אורחים היה מאוד חזק אצלו. הוא היה מבזבז כמעט את כל המשכורת שלו רק בשביל לעשות קניות ולהזמין חברים לדירה. פעם שאלתי אותו למה הוא מגזים ככה והוא אמר שזה מה שהוא אוהב ועושה לו טוב. האופי ושמחת החיים של בני היו יוצאי דופן. הייתי הרבה עם בני, גם בתקופות פחות טובות. כשהייתי איתו לא חשבתי על שום דבר רע, והבילויים איתו עשו לי כף. כשהייתי עם בני לא יכולתי להיות עצוב, גם אם רציתי.

בתחילת ההיכרות שלי עם בני, לא האמנתי שבן אדם יכול להיות כזה שמח כל הזמן ולחייך תמיד. חשבתי שאולי זה מזויף. כשהתחלתי להכיר את בני יותר לעומק, ואחרי הרבה זמן שהייתי איתו, ראיתי שבאמת תמיד היה שמח. בקושי ראיתי אותו עצוב.

למדתי מבני לשמוח תמיד, וגם בתקופות קשות לא להוריד את החיוך. אם משהו לא מסתדר, לפעול לגבי זה, ועדיין לא ליפול לעצבות ולא להתלונן.

עוד דבר שאהבתי אצל בני זה חוסר השיפוטיות שלו כלפי אנשים. ליד בני יכולתי להיות מי שאני ולהרגיש בנוח, וזאת ההרגשה שהוא נתן לכל מי שסביבו. ראיתי איך הוא היה מתנהל עם שותפים שלו לדירה, וגם אם הם לא היו מסוג האנשים שדומים לבני ולא מהסגנון שלו, עדיין הוא היה נותן להם הרגשה כאילו הם הכי קרובים, הוא לא היה מתנשא. במכינה בני למד בעיקר לקבל דעות שונות ואנשים שונים.

דיברתי עם בני ממש כמה שעות לפני שהוא נפל. היינו אמורים לטוס ביחד ולעבור לגור ביחד. בני תמיד רצה להגיע לגולני. הוא הגיע והיה החייל הכי שמח ומרוצה. הוא סיפר לי שלפעמים נתקל בקשיים עם המערכת, אבל אמר שבכל זאת שווה לו להישאר בגולני. בערך חודשיים לפני שנפל הוא עזב את הלוחמה ועבר למטבח כי רצה לחסוך בשביל הטיול בחו"ל.

לבני הייתה שפה משלו. לכל החברים הקרובים הוא נתן שם חיבה וככה קרא להם.

לי הוא קרא פנחס

אם הייתי יכול להגיד לו היום דבר אחד, זה תודה ושאני אוהב אותו

לא ידעתי שבני הכיר כל כך הרבה אנשים בחייו, ושכולם קיבלו ממנו את אותה התחושה הטובה ששידר לסביבה. היה כיף להיות סביבו

הלוואי שהשמחה של בני תלווה אותי תמיד ותעזור לי להתמודד עם כל מצב, כמו אצל בני.

בני וברוך:

עדן, בת הזוג מספרת:

בני ואני מכירים מ-2019, דרך חברים משותפים, בישיבה של צעירים.

בשנת 2022, אחרי שבני סיים את המכינה ולפני שהתגייסתי, התחלנו לצאת ולהכיר יותר אחד את השניה.

הלכנו פעם אחת לסרט, זאת הייתה הפעם הראשונה. התחלנו לדבר, להכיר אחד את השניה ולהתחבר. עם כמה שהוא היה טוב מבחוץ, הוא היה הרבה יותר מבפנים. הוא היה אדם של נתינה לחברים ולסביבה, רגיש, צנוע... מה שאהבתי בבני זה שהוא היה מסתכל על החיים בצורה חיובית וקלילה תמיד, הוא תמיד ידע להתמודד עם הכל בצורה חיובית, וזה דבר שהיה כיף להרגיש כשהייתי לידו. כולם היו אומרים שכיף לידו והוא היה מפיץ תמיד שמחת חיים וחיוך לכל מקום שהוא הלך. זה היה מאוד מורגש

בני היה קורא לי "עדן", ואני הייתי קוראת לו "בנו"

אהבנו לבלות בעיקר בקולנוע, תמיד היינו ספונטניים. פעם אחת בחרתי בסרט אימה והוא זרם איתי, היה חלק מבהיל בסרט, אז הוא תפס לי את היד וכיסה את העיניים ואמר לי "אני לא מפחד", וזה גרם לי לצחוק כל הסרט.

בני תמיד היה מבקש ממני להכין עוגיות אלפחורס ותמיד הייתי מכינה לו. היינו רואים משחקים ביחד ומזמינים אוכל מלא פעמים.

כאשר בני התגייס היו לו הרבה קשיים בצבא, היו הרבה רגעים שהוא היה מתלבט אם לרדת מלוחמה, והרגשתי שאני צריכה להחזיק אותו ולהראות לו שהוא לא צריך לוותר גם כשקשה. האמנתי שהוא ידע לשרוד ולהצליח גם בקשיים שהיו לו שם במסגרת הזאת, וכשהוא היה נופל הייתי מחפשת דרכים לעזור לו לקום.

פעם אחת הלכנו לים, טיילנו בטיילת, דיברנו, הכרנו אחד את השניה לעומק. אני זוכרת שמאוד נהנתי באותה הפעם.

פעם אחת, ביום האהבה, לפני שנפגשנו, הוא רמז לי בהודעה מה הוא הולך להביא לי. הוא אמר שלא יגלה לי מה זה, אבל זה משהו שיחבק אותך ברגעים קשים. ואז הוא הביא לי טבעת של חיבוק-ש"מחבקת" את האצבע ורשום עליה "לנצח איתך". והיום היא שווה לי עולם.

בני היה חייכן, תמיד עוזר ומצחיק, ואי אפשר היה לפספס אותו. הוא היה משרה אווירה טובה, וחברותי ממש.

אם יש משהו שהייתי יכולה להגיד לבני עכשיו, זה תודה. תודה על מי שהוא היה עבורי, פשוט תודה על הכל. למדתי ממנו המון. למדתי מבני להסתכל על החיים בצורה קלילה, הוא גרם לי להעריך את הקרובים שלי ולהבין ששום דבר לא מובן מאליו. ואת הדברים האלה אני לוקחת איתי לכל החיים. מעבר לזה שהיינו זוג אוהב, היינו גם החברים הכי טובים. הייתה בנינו כימיה טובה, תמיכה, פרגון, הערכה, חום ואהבה. זכיתי להכיר את העומקים היפים שבו - עם כמה שהוא יפה מבחוץ, הוא היה הרבה יותר מבפנים. בני היה בן אדם כזה שערך עליון אצלו זה המשפחה, כזה שלא מוותר

כשקשה, שנותן יד גם כשלא מבקשים עזרה, רגיש עם לב זהב, שדואג לסביבה ולחברים שלו, בן אדם חיובי, מפיץ חיוך ושמחת חיים שכיף להיות לידו. לגמרי למדתי ולקחתי מבני המון דברים. מנחם אותי לדעת שבני זכה לאהוב עד דרכו האחרונה. הוא הולך איתי לכל מקום שאלך. הזכרונות המדהימים איתו, החוויות שחווינו, והבן אדם שהוא היה - לעולם לא אשכח, חקוק אצלי בלבי לעד. נפלה בחלקי הזכות להיות בת הזוג שלו.

בני ועדן:

תחביבים

“אני לא הכרתי אותך
כבו כוכבים בלילך
וכשהגעתי כבר
קפאו אגמים של הזמן

תמונה עם חיוך באלבום
מבט שובבי מלא תום
כאילו אתה עוד כאן
אבל כבר הלכת בלי שוב

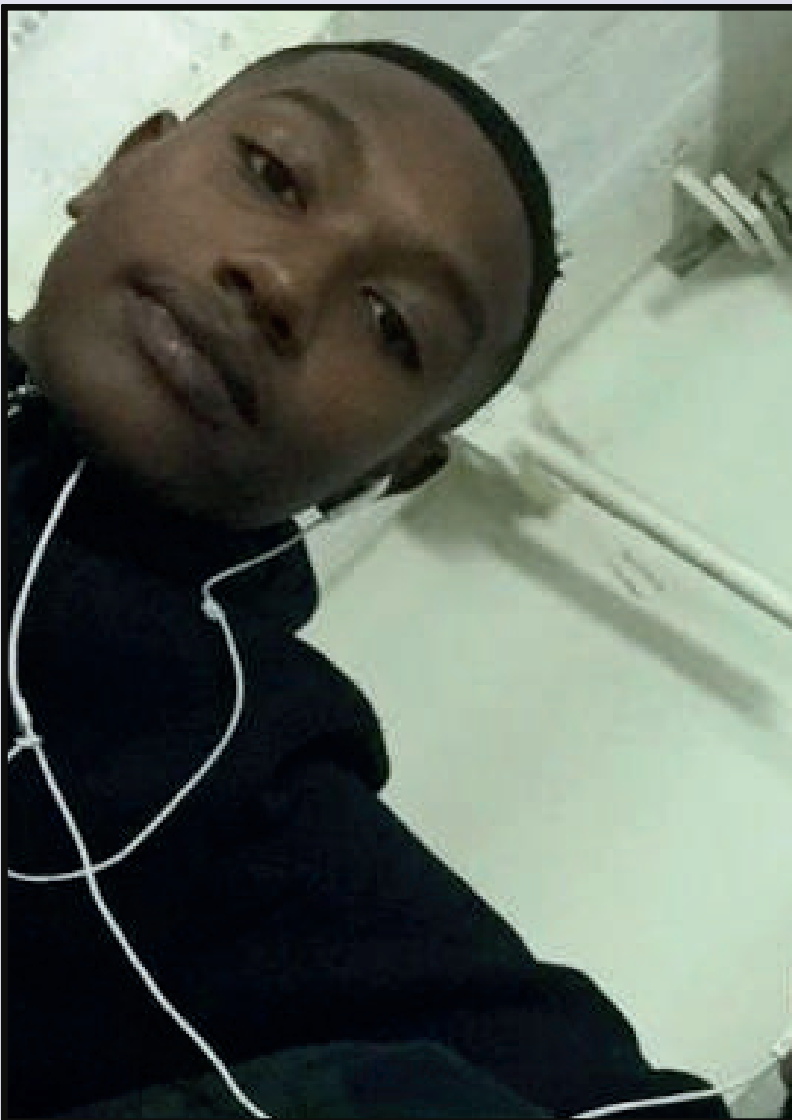
הקרב שהכריע אותך
בשדות החיים המוזהב
ככה פגשתי אותך
ילד קציר מלחמה”

מתוך השיר “קציר מלחמה” - אביב גפן

מוזיקה

**בני אהב מאוד מוזיקה, והוא היה
מסתובב עם אוזניות כמעט כל הזמן.
הוא היה נהנה לשמוע ראפ והיפ הופ,
והיה אוהב במיוחד את הזמר "גיי קול".**

התנדבות

**בני אהב להתנדב ולתת מעצמו לקהילה, וגם במכינה
הוא היה מעורב בהתנדבות כזו.**

**בני עבד בעבודה שחבר מהצבא סידר לו,
והוא אהב מאוד את העבודה.
למי שעבד אתו גם קראו בני,
והוא היה שולח בקבוצה סלפי בוקר אתו ורושם "בוקר עם בני ובני"**

בני אהב בעיקר כדורגל ואת קבוצת "ריאל מדריד". החלום הגדול ביותר שלו היה לטוס למדריד, לראות את הקבוצה שלו ולחגוג שם זכייה בליגת האלופות. הוא התחיל לעבוד וחסך במהלך השירות הצבאי, כדי שאחרי הטיול המתוכנן עם המשפחה יוכל לטוס ולראות את המשחק.

**בני אהב לשחק בסוני. בימים שהוא חזר הביתה, אהב לטייל
בטבע ובחוף. הוא פשוט אהב את החיים. המוזיקה מכל
הסוגים הייתה חלק בלתי נפרד ממנו, והוא תמיד נהנה
לבלות עם חברים ומשפחה. לבני היו חיבוקים ונשיקות מכל
הלב, כאלה שלא ניתן לשכוח.**

**בני רצה לטייל ולגור בחו"ל תקופה קצרה, ולאחר מכן
לחזור ולהדריך במכינה שבה היה, כדי לעשות שינוי בחיים
של נערים אחרים ולהיות עבורם משמעותי, כמו שהוא
עצמו חווה בזמנו.**

בעתיד, תכנן ללמוד מנהל עסקים ורצה להיות עצמאי.

מכתבים והספדים

“עד אחרי הנצח

עד לפני הכל

ניפגש תראה בסוף

זמן הוא ים אך לא החוף

עד קצוות הרוח

עד יכבה האור

ניפגש תראה בסוף

זמן הוא ים אך לא החוף

תראה בסוף”

מתוך השיא “אחרי הנצח” - פאר טסי

מכתב מאמא :

ילד יפה שלי,

מלאך שלי,

הבן שלי, היקר לי מכל.

אם אני אספר לך כמה קשה לי, אני לא אוכל לעצור.

כמה אתה חסר לי, כמה החיבוקים והנשיקות שלך חסרים לי.

כמה חסר לי להכין את האוכל שאתה אוהב לפני שאתה חוזר, ולדאוג שהכול יהיה לך מוכן.

כמה חסר לי לקנות לך בירות שיהיו לך לסופ"ש.

כמה חסר לי לעשות את הדברים הכי קטנים עבורך – הכביסה לפני שאתה חוזר לבסיס,

לדאוג לך לדברים שאתה צריך...

ובעיקר אני מתגעגעת לריח שלך, ולשיחת טלפון שלך של "אמא, אני בדרך".

אני זוכרת את הימים שגדלת לי בבטן – שיכולתי לשמור עלייך, שהרגשתי אותך בועט בי, חי בתוכי.

אני לא אשכח את היום שהגעתי לעולם.

איזה אושר היה בליבי,

איזה שמחה הכנסת לתוך המשפחה.

אני לא אשכח את החיוך הראשון שחייכת אליי,

את הצעדים הראשונים שלך שנפלת וניסית שוב ושוב עד שהצלחת ללכת,

את הפעם הראשונה שהצלחת להוציא מילה מהפה, את היום הראשון שלך במעון ואז בגן.

ואז גדלת ונכנסת לביתה א' וכל כך מהר סיימת ללמוד,

נהיית גבר והלכת למכינה לחזק את עצמך כדי להיות מוכן, לגדול ולהתפתח.

כמה שהייתי גאה בך על הבחירות שלך בחיים,

ופתאום כל כך מהר הגיע תאריך הגיוס שלך.

אני לא אשכח איך כל כך התרגשת שהתקבלת לאן שרצית להיות – לוחם גולני.

איך אמרת לי "מאמא, יש לך בן גבר לוחם, אני הולך לגולני".

ושוב התמלאתי בגאווה כזאת שממלאת את כל הלב.

אני זוכרת שהלכנו ללשכת גיוס בירושלים,

איך התרגשתי שזהו, אתה כבר חייל מן השורה.

חיבקתי אותך חזק ונישקתי אותך.

עלית על האוטובוס, שם כבר תפסת חברים וידעתי שאתה תסתדר ותמצא את עצמך,

כי לשם רצית כל כך להגיע...

אני זוכרת את הפעם הראשונה שראיתי אותך עם מדים – איך התרגשתי שהילד שלי גדל כל כך מהר.

כשהגענו לטקס סיום המסלול שלך, זאת הפעם הראשונה שראיתי אותך ככה מתרגש.

לא ציפית שנבוא, אבל הפתענו אותך. היינו כל כך גאים ושמחנו לראות אותך במעמד סיום המסלול.

שמחנו לראות את הדרך שעברת ואיך צלחת את תקופת ההכשרה שלך.

היית כל כך שמח באותו יום. החיוך שלך לא ירד לרגע מהפנים שלך.

החברים שלך, המשפחה והמדריכים מהמכינה והפנימייה, כולם הגיעו לסיום מסלול שלך.

כל כך התרגשנו לראות אותך בטקס.

אני גאה בך כל כך, ילד יקר שלי, שנלחמת עד הרגע האחרון, ושלא ויתרת ושעשית את כל מה שהיית יכול.

גאה על הדרך שלך, על האומץ שלך,

על טוב הלב ועל הערכים שלך, ובמיוחד על ערך החברות.

ועל החותם שהשארתי בלב של כולם,

ועל זה שהיית ילד כל כך טוב,

שתמיד כיבדת את ההורים שלך ואת אחים שלך,

שלעולם לא הדאגת אותי ושתמיד דאגת למשפחה שלך.

בני שלי, מה לא הייתי נותנת בשביל שתהיה כאן ותצחק.

את החיים שלי הייתי מקריבה למענך.

הלוואי והיה בי את הכוח לשנות את הסוף הזה.

הייתי משנה בכל מחיר, ואפילו כדי לשמוע אותך קורא לי עוד פעם אחת "מאמא שלי" ומחבק אותי.

אני לא אשכח לעולם שהיית אצלי בראש השנה והבאת לי זר ענק לכבוד החג והיה לנו כל כך כיף.

ורגע לפני שחזרת לבסיס, חיבקת אותי ונישקת אותי בצוואר ואמרת לי "מאמא שלי, אני אוהב אותך".

ואז ירדת במדרגות ויצאת מהבניין, ועלית שוב לתת לי עוד חיבוק ואמרת לי "מאמא, לא אמרתי לך ביי".

צחקנו ואמרתי לך "אמרת לי".

ושוב חיבקת ונישקת אותי אפילו יותר חזק מהפעם הראשונה, ונפרדנו.

משהו כנראה הרגיש בך.

בני שלי, אני רוצה להגיד לך

שאני גאה בך על כל מה שעשית ועל האדם שהיית!

אני גאה שאתה הילד שלי.

אמא אוהבת אותך לנצח

מכתב מאבא :

ילד שלי,

אני זוכר שרק נולדת והגחת לעולם. איך שמחנו ואיזה אושר היה בליבי.

אני זוכר שבברית שלך חגגנו ועשינו לכבודך מסיבה גדולה – לכבוד הבן הבכור שלי.

אני זוכר את הבר מצווה שלך במקום הכי קדוש – בכותל.

איך החזקנו את ספר התורה, איך התרגשתי להיות איתך במעמד הזה.

אני לא אשכח איך הלב שלי התמלא מחדש

ואיך שמחתי לראות אותך גדל ונהיה ילד גדול, ואז לנער, ולאט לאט לגבר עם אישיות מעוצבת,

עם שמחת חיים שמיוחדת ומאפיינת רק אותך.

ילד שלי, מה לא הייתי נותן בשביל לראות את החיוך הענק שלך, לשמוע את הצחוק המתגלגל שלך ולהרגיש את

החיבוקים והנשיקות שהיית נותן בצוואר.

איזה ילד מקסים גדל לי בין הידיים, איזה כבוד היה לך – אם זה לנו, ההורים, שתמיד דאגת לנו וכיבדת אותנו,

אם זה לאחים שלך, לעזור להם, לחנך אותם, להצחיק ולשחק איתם.

אני זוכר שהיית קורא לי "אבא שלי".

הייתי רוצה לשמוע את זה שוב ושוב. ילד שלי, אני מחכה שתקרא לי שוב.

אני זוכר את סיום המסלול שלך,

שקיבלת את הכומתה – איך התמלאתי גאווה, איך היה לי צמרמורת כשראיתי אותך בכה, מקבל כומתה.

איך ברגע התבגרת והפכת ללוחם חזק ואמיץ שלא מוותר לעצמו. גם כשהיה קשה, לא וויתרת.

תמיד הייתי מתגעגע אלייך, ילד שלי, אם זה כשהיית יוצא מהפנימיה או מהצבא,

תמיד הייתי מחכה לסופ"ש איתך.

תמיד, כשהיית בא לבית, היית נכנס עם אור, ותמיד שמחנו והרגשנו שכאשר באת לבית, הלב התמלא.

אני זוכר איך הילדים היו מחכים לך שתבוא ושתשחק איתם בסוני.

חיכיתי לך שתשחרר ותגשים את החלומות שלך

ושנהיה יותר ביחד.

בני שלי, מה לא הייתי נותן בשביל שתחזור.

את החיים שלי הייתי מקריב למענך.

הייתי רוצה לראות אותך גדל ומתפתח ומגשים את כל החלומות שלך – טס עם אחים שלך, טס עם חברים שלך,

חוזר ללמוד כמו שרצית.

רציתי לראות אותך תחת החופה וללוות אותך.

הייתי רוצה לראות את הילדים שלך ואת אשתך.

וכל זה נקטע ברגע אחד.

אני לא אשכח לעולם את היום הכי שחור בחיים שלי,

שברגע אחד נלקחת ממני בלי שיכולתי לעשות דבר.

תודה שהגנת על המדינה ועל העם שלך,

על המשפחה ועל החברים שלך,

ושילמת מחיר כבד.

אני גאה בך.

אני לא אשכח אותך לעולם.

אנחנו ננציח אותך בכל דרך ודרך.

אתה נשאר בלב שלנו,

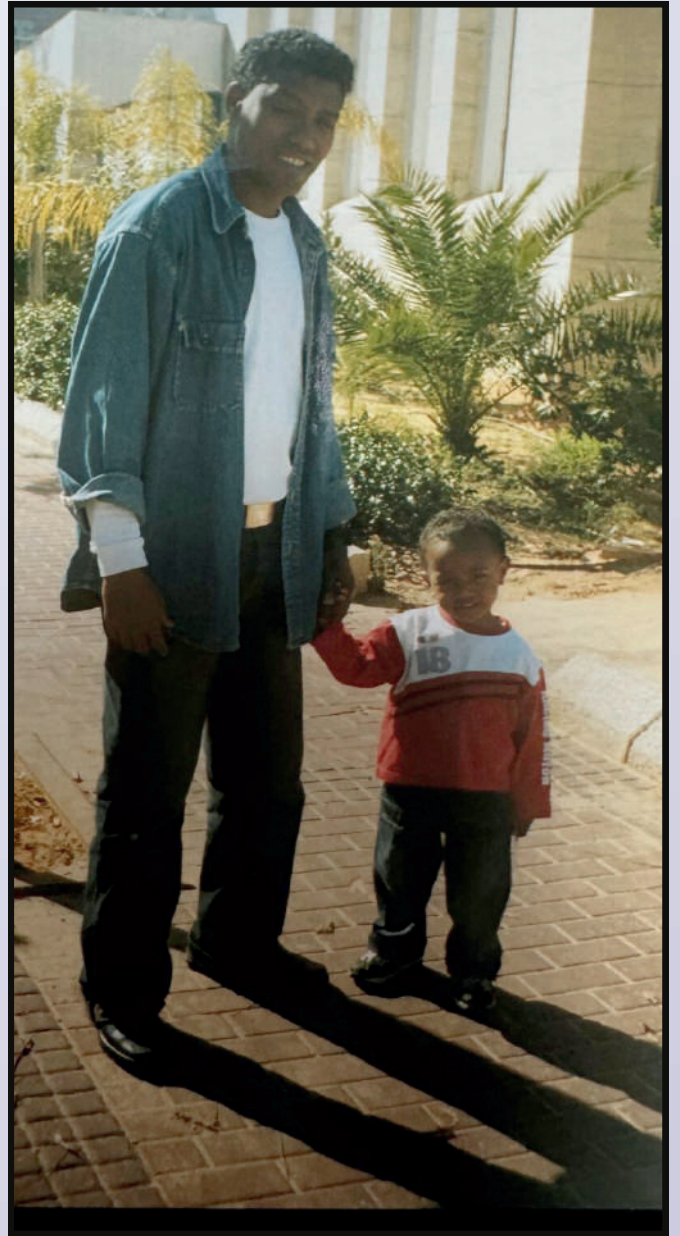
אתה נשאר בלב של העם שלך, עם ישראל.

כולם גאים בך על זה שנלחמת כמו גבר ונפלת כמו גבר,

שנלחמת עד השנייה האחרונה שלך בחיוך וברצון להגן ולשמור,

גם כשידעת שזה יגבה ממך את המחיר הכי קשה.

אני אוהב אותך, בן שלי

שני :

בני אהוב ליבי,

מאיפה אני אמורה להתחיל? כמה צער יש בליבי בתקופה האחרונה, אין לי מילים כדי להסביר לך כמה אתה חסר לי.
אני חושבת עליך יום-יום, דקה-דקה.
כל דבר מזכיר אותך בני,
כמה אני חושבת על המפגש האחרון שלנו שוב ושוב. אני זוכרת שבחול המועד סוכות הגעתי לבית, נכנסתי לחדר,
ובאת לשבת איתי. חיבת אותי, צחקנו, ותכננו לפרטי פרטים דברים לטיסה שלנו, מה נעשה ואיזה יעד נבחר קודם.
איך חיבינו לשחרור שלך כדי שנוכל להתחיל לעשות הכל...
בני שלי, אני מחכה לך שתכנס שוב וסתם תעביר איתי צחוקים, נשמע שירים, ונתווכח כמו תמיד.
התקופה הזאת חידדה לי כמה היית מיוחד לכולם, ולא רק עבורי. כמה אנשים אוהבים אותך ומוכנים לעשות הכל
למענך, איזה חברים רכשת ואיזה סביבה מדהימה הקיפה אותך.
כמה אור ושמחה הפצת בעולם,
איזה חיוך פיזרת בעולם הזה, וכמה טוב יש בך.
איזה ילד היית – שובב ושובב לב. אין אדם אחד שהיה עומד בפני החיוך הממס שלך,
הצחוק המתגלגל שלך, הקלילות שלך.
החיבוקים והנשיקות שלך, כאלה שאין מצב שאתה לא מבין שזה מכל הלב.
וכמה אני צריכה את החיבוק שלך עכשיו, אתה לא יודע בני.
זכיתי להכיר בתקופה הזאת את כל מי שהיה סביבך. אין אחד שלא מספר כמה היית משמעותי עבורו,
כמה עשית בשבילו וכמה נתת את הלב שלך עבורם.
נפלה בזכותי להיות אחותך, להכיר אותך מקרוב ולחוות 21 שנה משוגעות איתך,
וחבל שלא יותר. עד שניפגש במקום אחר, אהוב ליבי,
לנצח אזכיר אותך ואנציח אותך.
כולם ידעו מי אתה, בני שלי. איזה ילד כובש אתה, איזה חיוך היה לך, ואיזה נתינה הייתה בך.
אזכיר תמיד לאחים הקטנים שלנו את המשפטים שלך,
ואת האישיות הכובשת שלך, וכל מה שיש בך,
כדי שלעולם לא ישכחו איזה אח יש לנו.
ואל תדאג, גם חינוך קשוח יהיה פה (אבנט על זה).
כמה הם מתגעגעים אליך, וכמה זה שובר לי את הלב שאני מזדהה איתם ואין לי יכולת לשנות את זה.
כמה ההורים עוברים, אבל יודעים שהילד שלהם עשה את הכי טוב שלו עבור כולנו.
כמה חזק היית,
כמה אומץ ונחישות היו בך,
וכמה אופייני לך להגיד לנו ברגעים הכי קשים והאחרונים שלך – "הכל בסדר, אין מה לדאוג לי".
בא לי לחזור לימים שהיו לפני הכל,
שהכל היה פשוט, שהיינו תמיד ביחד, לחזור לנסיעות שלנו באוטו, להתווכח על השירים, להתווכח על מי הבכור,
לשתף בחוויות אחד את השנייה, לצחוק על סיטואציות שלנו ולהציק לך על כל מיני שטויות.
אבל זה יחכה לנו, אני בטוחה. כי בסוף אנחנו ניפגש ונשלים פערים, אח שלי.
בית של שיר שאני מזדהה איתו כל כך בתקופה הזאת ופשוט מוציא לי את המילים מהפה:
"עד אחרי הנצח
עד לפני הכל
ניפגש תראה בסוף
זמן הוא ים אך לא החוף
עד קצוות הרוח
עד יכבה האור
ניפגש תראה בסוף
זמן הוא ים אך לא החוף
תראה בסוף"
ואני אגיע עד אליך אח שלי
אני אוהבת אותך .

אבנט :

בני, אחי הגדול,

אני מתגעגע בטירוף.

מתגעגע לחיוך שלך, לצחוק שלך, למכות שלך ולמשחקים המוזרים שלנו שהיינו משחקים פעם.

אני זוכר את מלחמת הכפכים שהיינו עושים – אני, אתה, רוני ויואל. ואת הפעם ההיא ששכבת בגינה הגדולה ואמא הביאה לי נפצים קטנים, וזרקתי לך אחד על הגב. אז קפצת ובאת להרביץ לי, והבאתי לך קופסה אחת, ואז התחיל הקרב וזרקנו אחד על השני. אני זוכר גם שלפני המון זמן, כשהיית די קטן, היינו כולנו בגן חיות ואז עצרנו לקנות גלידה, ורק אתה התקדמת לבד, ואז נעלמת לזווית העין. אחרי שלוש דקות, רצת אלינו כי רדף אחריך טווס, וזה היה הדבר הכי מצחיק לראות אותך בורח וצורח "הצילו, הצילו!" אני לא יכול לתאר לך כמה אני מתגעגע אליך. המחשבה שאין לי יותר אח גדול שישמור עליי ושיהיה לי דמות לחיקוי הורגת אותי. כי ליואל יש אותי, לבן אל יש את יואל ואותי, ולי אין אותך. והגעגוע הזה רק גובר.

והכי קשה זה שאני יושב עם חברים או ביציאה, ופתאום אני נזכר בך, או שפתאום צצה תמונה שלך, או שאני הולך ברחוב בלילה ורואה מישהו שדומה לך מרחוק, ואני רץ לשם ומגלה שזה לא אתה.

הדבר הכי קשה שקרה לי זה לאבד אותך.

כשאני נזכר בך, אני גם נזכר בדברים הכיפיים שעברנו, אז גם עולה לי חיוך. אני רוצה להגיד לך שאתה תמיד תהיה בלב שלי, ותמיד תהיה אחי הגדול, ולנצח אני אנציח אותך.

ניב :

בני, אחי היקר,

אני לא מאמין שעוד מעט שנה עברה ואתה לא איתנו.

אני ממש מתגעגע אליך ורוצה שתחזור הביתה,

אני רק רוצה שתחזור!

אני מתגעגע לימים שהיינו עושים צחוקים,

ואוכלים ביחד ורואים סרטים ביחד.

ואתה היית אחי הגדול שידע להקשיב ולהכיל אותי,

ותמיד כשהייתי עצוב, אתה היית משמח אותי ומדגדג אותי

ומעלה לי את מצב הרוח בשנייה.

חסר לי החיוך שלך והצחוקים איתך,

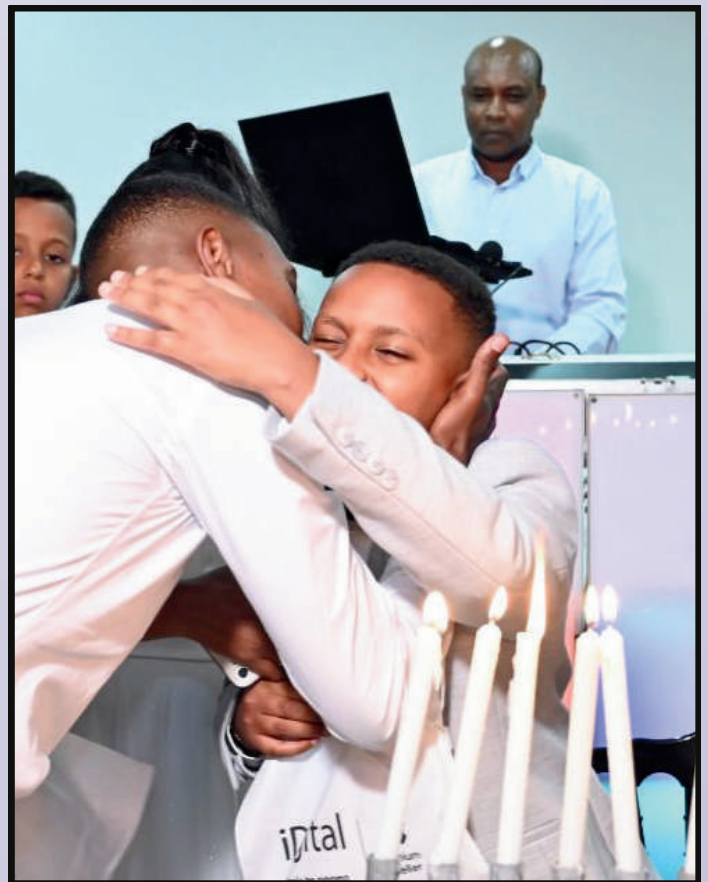
ועכשיו אתה ממש חסר לי ולכל המשפחה.

אנחנו מחכים שתחזור.

אני אוהב אותך בני.

יואל

בני, אחי הגדול,

**אתה הבן אדם הכי טוב שאני מכיר. אתה דמות הערצה עבורי.
אתה האח הגדול הכי תומך והכי דואג, ואני מתגעגע אליך בלי סוף.
אני בחיים לא אשכח את החוויות שהיו לנו ואת משחקי הפיפ"א שהיית מנצח אותנו,**

**ואם היינו מנצחים אותך, היית מעיף אותנו מהחדר.
לא אשכח מלחמת הכפכפים – אני, אתה, רוני ואבנט שהיינו משחקים,
ואת הריבים והמכות שהיינו עושים.**

**אני לעולם לא אשכח אותך,
ותמיד אנציח אותך ואספר לכולם איזה אח גיבור יש לי.
אני גאה שאתה אח שלי.**

**אני גאה שנלחמת עבור כולנו.
אני אוהב אותך אח שלי היקר,
ואתה תמיד בלב שלי**

בן אל :

האח הכי טוב בעולם,

אח יקר, לנצח בליבי.

אני בטוח שאתה מחייך שם מלמעלה ומצחיק את כולם.

אתה לנצח אח שלי, אתה המצאת לי את הכינוי "בנצו".

אני זוכר איך היינו משחקים ושהיית מנצח אותי,

אני זוכר שתמיד היית מספר לי הכול.

אני זוכר את הנשיקות שהיית נותן לי ושתמיד היית נושך אותי בלחי.

היית אח גדול מצחיק, היה כיף לשחק איתך.

אני זוכר שתמיד הקשבת לי כשהייתי מספר לך דברים שקורים לי.

היית ילד שאוהב את המשפחה שלך.

תמיד כשהיית נכנס לבית, הבית הפך לעוד יותר שמח.

אני לא אשכח את החיוך הענק שלך שתמיד היית מחייך ואת הצחוק המתגלגל שלך.

אם מישהו היה עצוב היית משמח אותו.

היית האור של הבית.

תודה שתמיד עזרת לי בשיעורים,

תודה שהקשבת לי ושתמיד היית מחבק אותי ואוהב אותי.

אתה גיבור ישראל ואני הכי רוצה להיות כמוך.

תודה אח שלי, אני אוהב אותך

עדן:

“מִיָּם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֱהָבָה וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטָפוּהָ”

להשלים עם העובדה שאין תרופה לכאב הזה – זה החלק הכי קשה.

אובדן של הבן אדם שהיה הכי קרוב אלייך, שמחובר אלייך כמו אינפוזיה.

מאז שהלכת עבר כבר חודש, שמרגיש כמו נצח, וזה נהיה רק יותר ויותר קשה, שחלק מהלב שלי לא איתי.

בא לי לראות אותך שוב, שנראה משחק ותשים עליי את הקמע שלך, שתפעיל את הסוני לעוד משחק איתי בפיפ"א, בא לי שתתקשר ותבקש ממני להכין לנו אלפחורס, שאני אארגן לנו פלייליסט חדש באפל מיוזיק שיהיה לנו מה לשמוע כשחוזרים לבסיס, שנזמין שוב גולדה, אבל רק וניל מדגסקר, כי זה מה שהכי אהבנו, שנלך שוב לסרט אימה, ותשחק אותה גיבור למרות שהיית עובד עליי שאתה מסתכל,

שנשב במרפסת ותפעיל את השירים של ג'יי קול שהכי אהבת, שנפרק פיצה מוצרלה פסטו, אלף האיים וכל הבעבוע, שנשב עם האחים של אבא ונתכנן את כל התוכניות שלנו. הפעם האחרונה שהייתי קרובה אלייך פיזית הייתה בלוויה שלך, ולצערי אני זו שעמדתי ואתה שכבת בארון קבורה.

אם יש משהו שרציתי והיה חשוב לי לעשות, זה לצאת משם כשאני נפרדת ממך לשלום ובאהבה.

פרידה כזאת שמאמינה בלב שלם שזה הסיום הכי נקי וטהור, ושמה שהפריד בינינו הוא המוות.

החבר הכי טוב שלי, אתה היית חבר על מלא, בן אדם קסום עם מלא אנרגיות ושמחת חיים מדבקת, עם החיוך הממכר והצחוק שאין שני לו.

הנוכחות שלך חסרה לי, למשפחה, לחברים. תן לנו את הכוחות להמשיך, שים אותנו תחת כנפייך, מלאך שלי.

אתה רק שינית מיקום – מהבית ללב של כל אחד ואחת.

אני לנצח אזכור אותך.

נפלה בחלקי הזכות להיות בת הזוג שלך.

כמה אושר הכנסת לי לחיים, מלך שלי.

תודה שמצאתי את החצי השני שלי, שותף שלי ברמה קיצונית. תודה על שהיית מרעיף עליי אהבה 24/7,

תודה על השיחות שלא נגמרות, תודה שהיית הפורקן והמשענת שלי, תודה שהראת לי שקיימים אנשים כמוך,

תודה שהיית חלק בלתי נפרד מהחיים שלי.

תודה בנו.

שלך,

עדן.

אושרי עטון :

לא אשכח את היום הראשון שהגעתה לפנימייה, לויצו נחלת יהודה. זוכר אותך ממש בימים הראשונים שלך- ילד יפה בייבי פייס חיוך כובש מאוזן לאוזן. הסתכלתי עלייך מהצד ואמרתי מה זה הילד הקטלני הזה, מה זה הוויה המטורף והמיוחד הזה, קסם של ילד שאין דברים כאלה. ישר נדלקתי עלייך ואמרתי לעצמי ששותף כזה אני רוצה לחיים שלי, היה לך מלא אור בפנים, משהו מיוחד שלא רואים כל יום וקשה לתאר במילים.. אתה ממגנט אלייך אנשים בלי שאתה שם לב, לא צריך יותר מידי זמן איתך כדי לקלוט איזה בן אדם מיוחד, איזה עיניים טהורות מלאך שלי, זוכר שבאתי לדבר איתך והתעניינתי מאיפה אתה וישבנו לדבר על החיים, שממש רק הגעתה לפנימייה והתאהבתי בך מהיום הראשון. הלכתי לחברה מהשכבה כי היינו שנה מעליך בגיל ואמרתי להם "אתם חייבים להכיר את בני איזה ילד מטורף אתם תעופו עליו של החיים", ומשם היסטוריה. מלא חוויות צברנו ביחד, נהיינו ממש אחים, תמיד ביחד בטוב ברע הכל עושים ביחד. בחיים לא היה ולא יהיה לי אח וחבר אמת כמוך, היית ותישאר הכל בשבילי, היה לנו קשר מטורף. תמיד היית בשבילי כשהייתי צריך אותך. גם בטוב וגם ברע, בפנימייה שגדלנו ביחד וצברנו חוויות ועשינו מלא שטויות של גיל הטיפש עשרה, והיו תוכניות להצליח כמו להיות לוחמים בצבא ולטוס מלא לחול לראות עולם ביחד. כמה תכנונים אחי, או בסופ"שים שגם כשהיינו יוצאים מהפנימייה היינו נפגשים מלא. היית בא איתי לקריית מלאכי לקחת איתי את הרכב של אבא שלי שיהיה לנו לסופ"ש והיינו יוצאים ומבלים ביחד עם החברה.. ומלא שבתות של כף, כשאתה עלית לכיתה יב' ואנחנו כבר סיימנו לימודים טסת איתנו בפעם ראשונה שלך. לא אשכח איך התרגשת. היינו בברצלונה ויורט מסיבות בלאגן כף של החיים.. הרגשנו כאילו אתה מהשכבה שלנו שותף לכל דבר ועניין בני שלי תמיד הכי בולט, ומשם דרכינו נפרדו אבל הקשר עוד יותר התחזק

אני הלכתי למכינה אתה היית יב' ואין מצב שאנחנו לא מתראים, בכל הזדמנות שיש לנו נפגשים, אם חודש לא היינו נפגשים היית דופק לי בוסה בפה כאילו אני בת זוג שלך. היינו נכנסים למעלית ורבים מכות רצח עד שיוצאים ממנה שטויות רק שלנו, סתלבט שאף אחד לא יבין. אימצנו שפה משלנו ודברים שמלווים אותי כל יום עד עכשיו ועד סוף החיים, היית מבין אותי יותר מאת עצמי, קולט אותי בלי שאני פותח את הפה, אני נכנסתי לדירת חיילים בודדים בגשר לעצמאות בפתח תקווה ואתה קיבלת את הדירה בחולון. איזה סופ"שים משפחתיים בחיים לא הרגשתי ככה היינו קונים מלא אוכל ביחד מרימים שבתות של החיים הייתי מבין דגים חריפים שניצלים ואתה הייתה מבסוט אח יקר שלי. תמיד היית נותן לי הרגשה של האח הגדול שלך, מתייעץ איתי על דברים ומקשיב למה שאני אומר לך, בחיים לא כיבדו אותי כמוך ואהבו אותי אהבה כזאת ללא תנאים. בחיים לא הרגשתי ששפטת אותי. היית באמת אחי, דם שלי. היית מדבר איתי מהלב, תמיד שם בשבילי- אם זה בצבא אני התגייסתי לצנחנים ואתה הייתה גולנצ'יק ואין כמעט יום שאנחנו לא היינו מדברים בשיחת וידאו וצוחקים והייתי מעביר לך את השמירה ואתה לי, מספר לי על חוויות ורגעים קשים שהיית עובר, הכל מהכל. היית אומר לי מווייה שלי חכה לסופ"ש נטפל בך. אני בתור החבר הכי טוב שלך הייתי נשרט על החיוביות שלך ועל זה שתמיד היית בשמחה. היית צדיק לא במודע, הכל בפשטות, תמימות ואהבת חנם. היית רואה אנשים שלא קשורים אלייך ומכניס אותם לעניינים, אנשים שפחות חזקים חברתית, אנשים עם בעיות תקשורת, היית מדבר איתם בגובה העיניים, מצחיק אותם ומקליל כל סיטואציה. הייתי מספר לך דברים שעוברים עליי והיית מקשיב ולי ומפרט לי מה לעשות כאילו זה לעצמך. אתה לא יודע כמה אני מעריך אותך מלאך שלי. אני זוכר שיחות שלנו ונשבר לחתיכות. הייתה לנו חברות אמת. היית אומר לי בעזרת ה' נגדל נתעשר נכבש את העולם נעשה ביחד חגים על האש עם המשפחות שלנו. לא יכול להסביר במילים את האהבה אלייך, תודה על הכל בני שלי

על אוזן קשבת, על חוויות, על זה שהייתי איתי ברגעים הכי קשים שלי והכי שמחים שלי, לא אשכח שהוצאנו שלוש פעמים קורונה ביחד זייפנו בשביל להיות ביחד חודש שלם כמעט שאני בדירה שלך בחולון שאני לא אשכח בחיים. איזה כיף להיות לידך היינו הולכים לים ביחד בכל רגע שיכלנו. כמה עברנו. קשה לי העובדה שאתה לא איתנו. תודה על הכל מלאך שלי, לנצח תהייה בלב שלי. אני אוהב אותך אהבת נפש בני שלי. שוב תודה על הכל אחי היקר אני מבטיח להנציח אותך בכל מקום שרק יהיה. אין סוף לסיפורים עלייך

השאיפה שלי שתהיה לי את התודעה שהייתה לך חזק בראש כאילו הבנת כבר את החיים מוקדם, תמיד להיות בשמחה, לאהוב את האחר, לקבל את השונה ולא ליפול לעצבות

כמה למדתי ממך, תודה על הכל מלאך שלי. 🍀❤️

בני ואושרי:

יצחק דינקו:

שותף שלי, ביקשו ממני לרשום כמה זיכרונות ממך ודברים שעברנו, אבל מה שאני ואתה עברנו גם ספר שלם לא יספיק להסביר. איך הכרנו שואלים? רבנו על איזה סנוקר מסריח ומשם קנית אותי עם החיוך שלך כמו שקנית את כל העולם. ומאותו היום אנחנו בלתי נפרדים, וגם עכשיו, מי שמכיר אותך יודע שאין כמוך ולא יהיה.

שבועיים לפני ראית אותי ולא הפסקת לחלק לי בוסות בראש. איך אומרים, מרגישים לפני. דיברת איתי איך תשתחרר, מה נעשה, והכי חשוב שנלך נראה את הגמר של ליגת האלופות עם ריאל ונראה את אליפות 15 כמו שתמיד אמרת. ריאל הביאה את האליפות אבל אתה לא הספקת לראות. חבר שלי איך אהבת אותה, אף אהבה לא משתווה. תכננו שבשתשתחרר נפתח שמפניות ונקרע את העולם. איך תמיד היינו אומרים - אתה מתכנן תכניות ואלוהים צוחק מלמעלה, ואני בטוח שאתה עכשיו שם למעלה צוחק עלי ומבסוט אהוב ליבי. מתגעגע אלייך, אוהב עד כאב. כל יום שעובר אתה איתי כמו שתמיד היית.

אהב אותך בנגו שלי ❤️

מוללין יגזאו :

אני מכיר את בני מאז היסודי, כשהחברים מהשכונה היו יושבים כולם, לא משנה גיל או כיתה. היינו פשוט משחקים כדורגל, מסתובבים בשכונה, עושים בעיות ובעיקר שמחים ונהנים.

חידשתי קשר עם בני כשאני הייתי לקראת הגיוס והוא היה לקראת שנת שירות. הקשר שלי ושל בני היה של אחים שמדברים על הכל - על החיים ועל תובנות שאנחנו מבינים לאט לאט, על יציאות מצחיקות לתל אביב, על הצבא ועל מה אנחנו הולכים לעשות בצבא, שנלך לקרבי וששאף כמה שיותר גבוה בחיים עצמם. היינו מתייעצים ומדברים על הכל. כמה הערכתני וכמה אני עדיין מעריך אותו ונזכר בהרבה רגעים של כל החברים ביחד ובכל השטויות שהיינו עושים. יש הרבה רגעים שאני זוכר מבני שאני לא אשכח אותם בחיים, כמו הרגע הראשון בו יצאנו רוב החברים להפקת אלבום של אופק אדנק. בני אז היה בבית לסופ"ש ואני הייתי אחרי משמרת בעבודה. יצאנו כל החברים וישבנו בדירה שלו והרמנו ישיבה מצחיקה ורצינית לפני ההופעה של אופק אדנק, וברגע שהגענו להופעה כל הזמן הייתה אווירה מצחיקה וטובה ושרנו את כל השירים ורקדנו. זה רגע שאני אזכור תמיד ולא אשכח את האווירה שהייתה בהופעה שהיינו כולם ביחד.

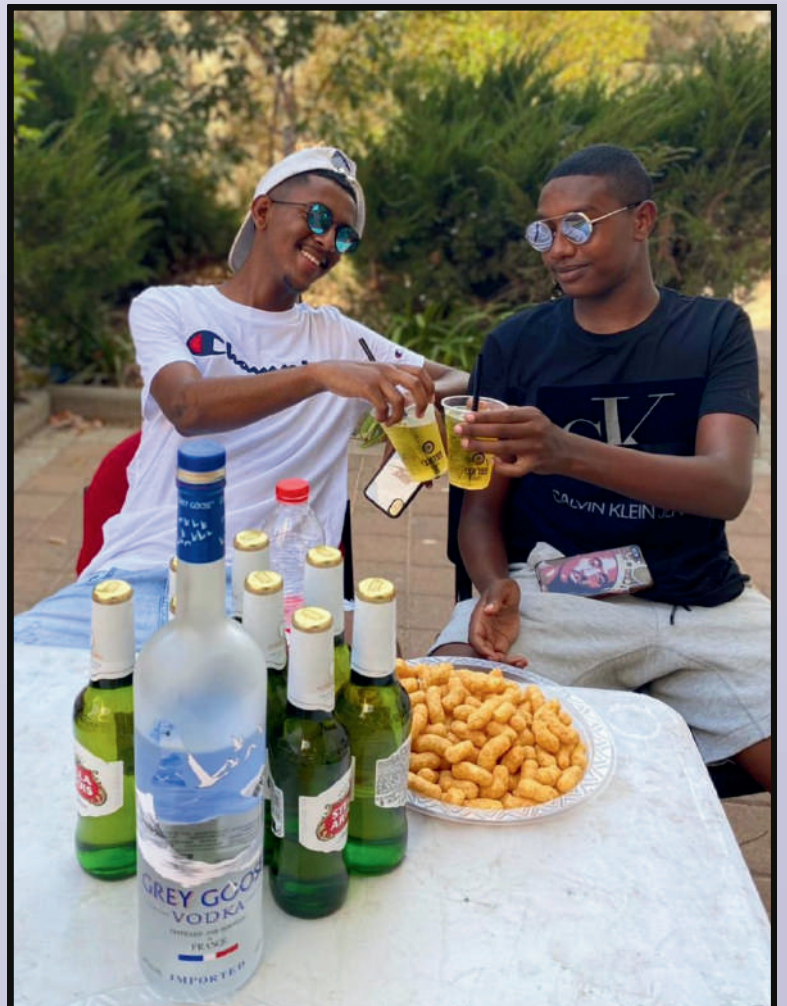
עוד רגע שלא אשכח הוא כשהיה לאחייך ניב בר מצווה, שהיינו שיכורים מאוד וצחקנו ורקדנו כמו משוגעים שם ועשינו אווירה כמו שאנחנו יודעים. זה אירוע שבו הכי נהנית, משהו באירוע הזה היה מיוחד, לא יודע להסביר אבל היה אירוע מטורף ומצחיק. אני אכתוב ואגיד שאני מתגעגע מאוד בני אחי היקר.

נתנאל עלמיהו ;

בנג'י וואלה מילים לא מספיקות לתמצת את
היחסים בינינו אחי,

זה היה מתחיל במבט קצר ואז בהבנה ואז בצחוק
שלם בלי אף מילה אחת. היית אבן דרך משמעותית
וראיתי אותך כאח שרץ איתי במסע הזה שנקרא
חיים. איזה אותנטיות וקלאסיות היית מוסיף לחיים
שלנו, כמה פשוט ככה נקי. ואיך אפשר להשאיר
מאחור את הרגעים כשהיינו שומעים מוזיקה
והייתה נופלת עלינו ההבנה על שורה חדשה בשיר
והיינו משתגעים ביחד, פשוט כימיה שאין כמותה!
ידעתי שאלוהים לוקח את הטובים אבל לא ידעתי
שהוא לוקח את ה-טוב ביותר. מקווה שאתה שליו
ובטוב ותכין את המקום, כשאגיע נעשה בלאגן כמו
שאנחנו יודעים כמו תמיד אחי שלי.
אני לא שוכח ודואג לחייך ולהרים את הראש כי
ככה הייתה הנורמה איתך אז לא יכול לעשות
אחרת.

אוהב חזק נתנאל ❤️

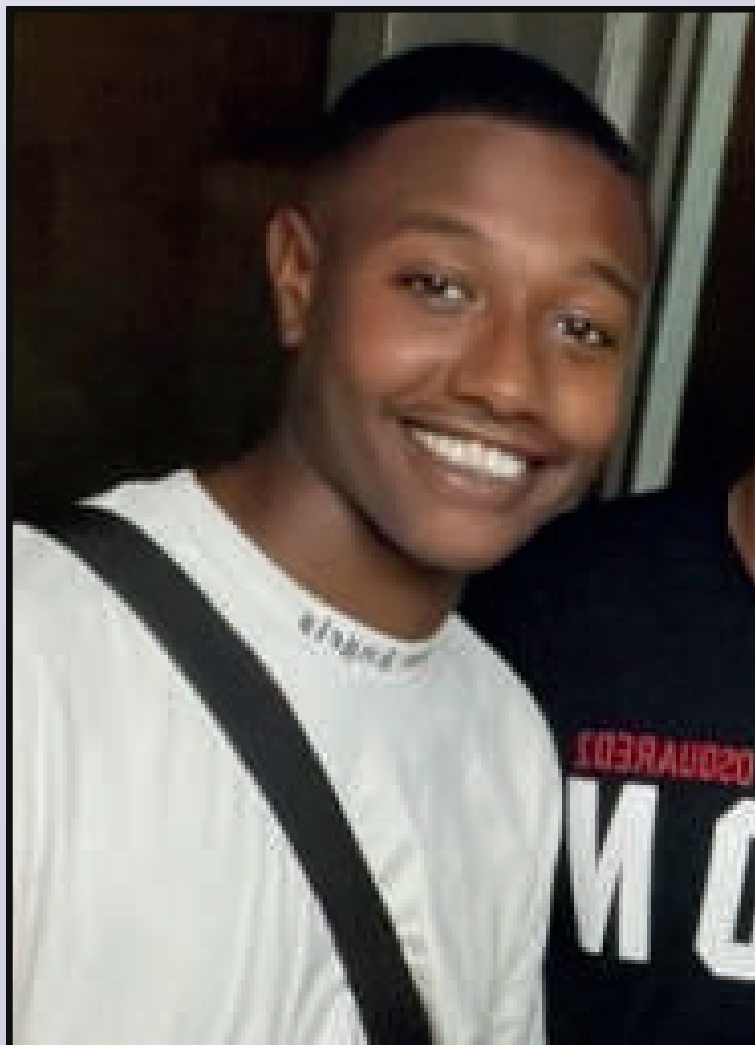
אהבבו פרדה:

**אז בני היקר,
תמיד העלית בי
חיוך. נורא אהבת
להתגרות בי,
למרות שזה היה
בצחוק היית מנסה
להתגרות בי עד
שהיית פשוט
מצליח להצחיק
אותי כרגיל.
ממש פרגנת לי על
השירות הצבאי
ודיברת איתי מלא
על גולני.
לפני שהגעת
לחטיבה עצמה
התייעצת איתי
מלא ושיתפת אותי
איך הולך לך עד
שנפגשנו על מדים.**

עמנואל :

בני ואני הכרנו בערך מגיל 9, עוד כשרכבנו ביחד ביום כיפור דרך המשפחות שלנו, שהם מאוד קרובות, ומאז בני נשאר איתי לנצח. היינו מדברים הרבה ומתייעצים בכל מה שקשור לצבא. היינו נפגשים מלא במסיבות, קשה היה לפספס את החיוך שלו, את הכיף שלו ואת האנרגיה הטובה שהוא מוסיף בכל מקום שהוא נמצא. בני היה בשבילי אוזן קשבת, אחד שאני יודע שתמיד יתמוך ויעזור לי בכל דבר שאני אצטרך. הרגשתי אותו ממש כמו אחי, תמיד היינו לוקחים אחד את השני כמשפחה, תמיד הוא היה אומר לי "אתה אח שלי הגדול".

בני תמיד יישאר לי בלב חזק ויהיה חרוט טוב בראש שלי לכל החיים. מתגעגע בלי סוף.

סמי קסה:

בני שלי

כמה מילים או סיפורים עוד אפשר לספר על בני אחי היקר. כמה תכונות מופלאות היו בו, כמה נתינה, כמה אכפתיות לכולם, וכמה חיוך גדול שלא היה יורד לו מהפנים. קסם של ילד, ממש ככה.

את בני היקר זכיתי להכיר מכיתה א'. גדלנו ביחד, חויינו חוויות מטורפות וגדולות. בני היה שותף גדול מהחיים שלי, אני לא חושב שמבחינת תכונות אפשר למצוא אנשים כאלה היום. פשוט היה אפשר לראות מלאך מתחת לבגדים. אדם ללא רוע וללא יכולת לראות את המציאות במקום רע, אדם שתמיד היה מחייך ומפיץ אור לסובבים אותו.

אני לא אשכח בחיים שעזבנו את הבית ספר הקודם לאחד חדש. כמה הילדים היו מופתעים מהטוב שיש בו ומהאנרגיות שהוא פשוט הנחיל בהם.

את היציאות שלנו עם החבורה אני לא מאמין שאני יכול לשכוח. תמיד כשהוא היה מגיע היה פשוט טירוף של כף, חוויות מצחיקות והנאות שהחברה לא ישכחו.

לעולם לא אשכח את האהבה החזקה שלו למוזיקה ואת המילים הקטנות שאומרות הכל בשיר. אני מתגעגע לצחוקים הפרטיים שלנו על העדה ואת הסתלבט שלא היה נגמר. כמה זה חסר לי!! אני לא אשכח את השיחות העמוקות שלנו על החיים ואיך תמיד הוא היה מרים אותי עם האופי החיובי שלו.

חבר כמו בני זכיתי להכיר, ואני מאחל לכל אדם בני בחיים 🍀❤️

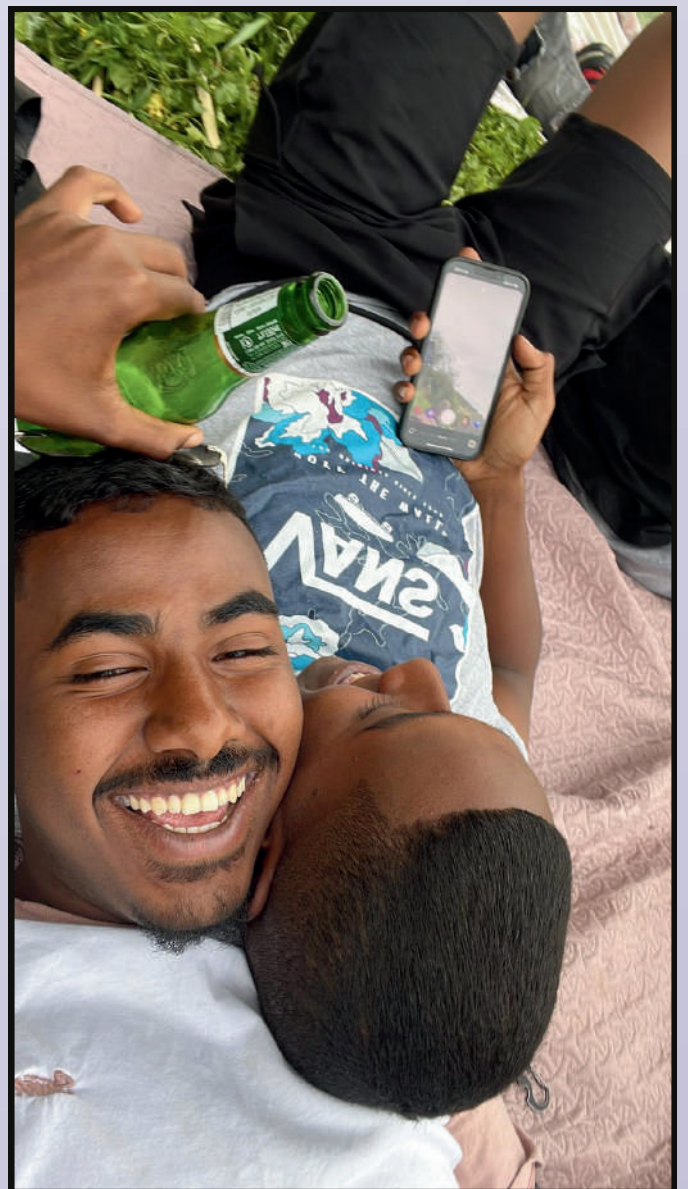
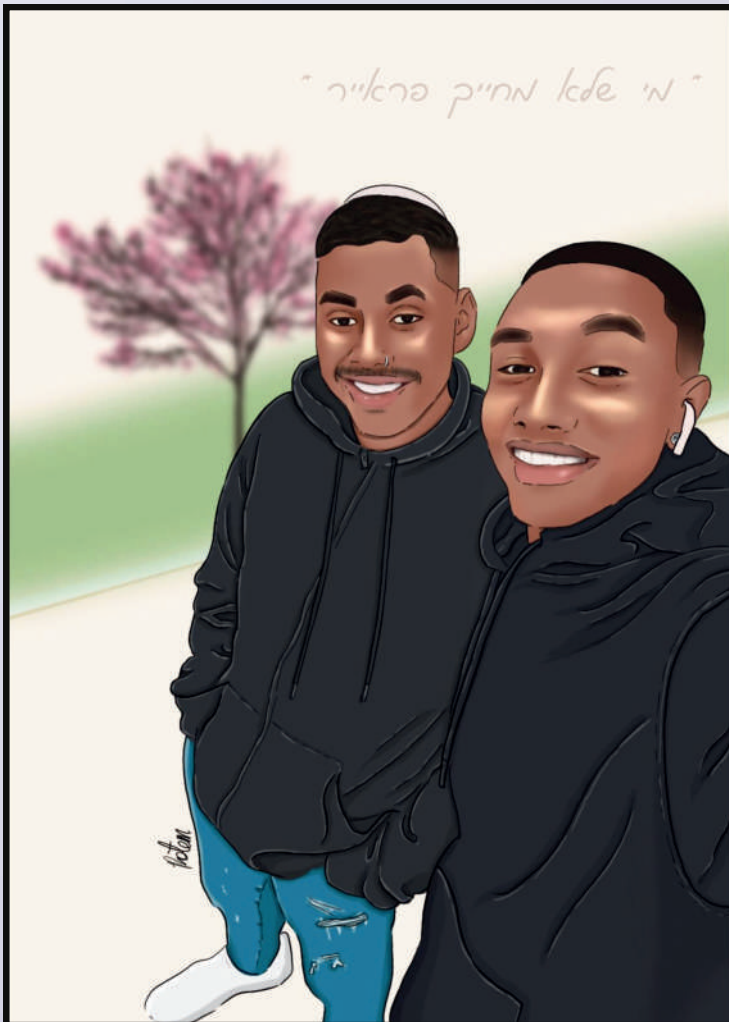

מברטו יאלו :

בנג'ו אחי היקר, אני לא אשכח איך הכרתי אותך כשהייתי חדש בשכונה ובאתי לתנועת נוער שהייתה בכגן ואשכר. מאותו יום ידעתי שאתה תהיה החבר הכי טוב שלי, במיוחד שכל פעם שעברת דירה היית עדיין שכן שלי. אני זוכר שכל חופש גדול היינו תמיד בבית אחד של השני, וגם היינו יוצאים למחנה קיץ רק אני ואתה, ואחי הגדול היה המדריך שלנו. היית פשוט חלק מהמשפחה שלי, תמיד גרמת לסביבה שלך לחייך. אם היית רואה שמישהו עצוב או עצבני, היית יודע להוציא ממנו חיוך ענק. היית ילד מיוחד עם ים של חברים מכול מקום כי אי אפשר שלא להתאהב בך. היית הילד הכי מצחיק ואהוב שיש. גם אחרי המוות שלך אנשים לוקחים את המשפטים שלך בתור המוטו לחיים – שהתרופה הכי טובה לאדם זה חיוך מכל הלב. היית חלק משמעותי בחיים שלי, גרמת לי ועזרת לי תמיד ללכת בדרך הנכונה בחיים. תודה לך גיבור ישראל שנלחמת בשביל כל עם ישראל במסירות נפש ובשביל הגנת המולדת. אני לא אשכח אותך בחיים ואמשיך להנציח אותך ולדאוג שיברכו לעילוי נשמתך כל החיים.

אוהב ומתגעגע, מברטו

”יש מאות שפות בעולם, אבל חיוך דובר את כולם 😊”

אמסלם :

בנג'ו היקר, עברו כמעט עשרה חודשים מהיום הארור ועדיין קשה להתרגל לרעיון הזה שאתה לא פה.

אבל האור שלך עדיין ממשיך להאיר על כולם בגלל האדם שהיית!!! ובזכות משפחה טובה ואנשים טובים שמנציחים אותך בצורה הטובה ביותר.

מה אפשר להגיד בני, היית איש חשוב מאוד בחיים שלי. אני ואתה התחלנו את הדרך שלנו בכיתה א' ביחד וככה המשכנו עד סוף היסודי. משם התפצלנו בדרך לזמן מה, הקשר תמיד היה אותו קשר הדוק למרות המרחק. משם המשכנו לפנימיות עד הצבא. לפני הגיוס עבדנו ביחד ואז התגייסנו ולא במקרה גם אותו מחזור. תמיד היינו בסביבה אחת של השני, מגיל קטן היית חבר אמת שתמיד אפשר היה להתייעץ איתו, לבקש ממנו טובה מבלי שתבקש להחזיר ואפילו סתם לשבת איתך בכיף, לראות אותך מחייך ולשמוע את הצחוק המתגלגל שלך שגורם לכולם לצחוק אחריו.

ואיך אפשר בלי הכדורגל שכל כך אהבנו לראות, לשחק וגם להמר לפעמים ביחד, וגם הוויכוח המוכר שהיה לנו על איזה קבוצה הכי טובה בעולם - ברצלונה או ריאל. היום בפה מלא אני יכול להגיד לך שחד משמעית ריאל.

בנגו, אני שמח שנפלה בחלקי הזכות להכיר אדם נפלא וטוב כמוך שעוזר לכל מי שצריך עזרה בסביבה ובפרט לחברים שלו.

תמיד תישאר בלב אוהב, אמסלו ❤️

”מי שלא מחייך עכשיו פראייר”

יונתן מוגס :

בני אח יקר שלי,

אתה לא מבין כמה אתה חסר פה לכולנו.

אני מתגעגע אלייך דם שלי, אני בחיים לא אשכח אותך.

אני בחיים לא אשכח את קבלת הפנים כשפגשתי אותך בפעם הראשונה, כשנכנסתי לבית שלך בפעם הראשונה נתת לי חיבוק ענק כמו שלא הרגשתי בחיים שלי, ועוד זאת הייתה הפעם ראשונה שפגשתי אותך.

אני לא אשכח את החוויות שהיו לנו, ואת כל הוויכוחים הטובים שהיו לנו.

תודה רבה על מי שהיית. גרמת להרבה אנשים במשפט אחד לא להפסיק לחייך.

“מי שלא מחייך עכשיו פראייר”. המשפט הזה ילווה אותי כל החיים, תודה לך גיבור. לנצח נזכור אותך, לנצח אתה תהיה בליבי.

אהב אותך אחוי 🩹❤️

יהודית נגוסה :

נפגשנו לראשונה בשנת 2020, כשאתה הגעת למיונים למכינה.

אני ממש זוכרת את המפגש הראשון שלנו,

שאלתי אותך "מה אתה צריך את זה, למה לעשות בכלל מכינה?"

וענית שאתה רוצה להשתפר ולהיות הגרסה הטובה ביותר של עצמך.

לאורך המחזור במכינה זכיתי ללוות אותך מקרוב,

מבין כל החניכים האחרים, הקשר שלנו היה מיוחד.

הרגשתי שזאת זכות עבורי להיות שם לצדך, ליעץ, להקשיב, לשחק (פוקר בעיקר)

ולהפוך את הקשר שלנו לכל כך משמעותי.

אני באמת רוצה להודות על הזכות להכיר אותך, על הזכות להיות מישהו בחיים שלך,

על הקשר הכל כך מיוחד שלנו.

מהרגע הראשון שנפגשנו הקסמת אותי עם אותו חיוך שכולם מכירים, עם שמחת החיים,

עם ההסתכלות האופטימית, עם הפשטות.. הפשטות הזאת, שכל כך אהבתי.

לא אמרתי לך... אבל תמיד הזכרת לי את יהודית הנערה, המבולבלת, שמנסה לשנות את

המציאות שלה. שלא מוכנה לקבל אי צדק או חוסר שוויון..

אני ואתה, נשמנו את אותם הדברים, דיברנו את אותה השפה, אמרנו שנשנה את החברה..

שנביא לחברה צודקת, לשוויון הזדמנויות. שנתקן את מה שלא היה לנו.

לפעמים הרגשתי שאני מדברת עם מישהו בן גילי, קולגה ממש, כזה שמלמד אותי בלי סוף,

כזה שלמרות הכל לוקח מראה ושם לי אותה פשוט מול הפרצוף.

כמה שיחות היו לנו בני שלי, ילד שלי, אמרת שתבוא להדריך איתי,

שתיתן מעצמך לנערים אחרים, שתחזיר אחרי מה שקיבלת בעצמך.

כמה רצית לתת, לחבק נערים ולתת להם אהבה ללא גבולות, כמו שרק אתה יודע.

רק חיכינו שתשתחרר כדי להגשים את החלום הקטן הזה שלנו ולהמשיך יחד לחלומות

נוספים.

ראיתי אותך שותף אמיתי לשינוי שאני רוצה לראות בעולם, איך רדפת צדק,

ואיך תמיד היית רגיש למי ששונה ממך ולחלש.

תמיד חשבת איך לעשות יותר ואיך לסייע בכל מה שאתה יכול.

"יהודית חייב לעשות משהו" היית אומר לי כשנחשפת לעוולה, ואני ברגעים האלה בעיקר

הייתי גאה, ומוסיפה ש"יאללה תעשה ואני לצדך".

כל כך רצית להתגייס לגולני, כאילו ידעת משהו שאנחנו לא יודעים.

"אין לנו ארץ אחרת יהודית, זה התור שלי" אמרת

ותראה מה זה ילד שלי, אתה שנלחמת להיות לוחם, שילמת את המחיר הכבד ביותר,

את מחיר החיים!

ואפילו באירוע הקשה בבסיס שלך נלחמת עד הרגע האחרון,

הגנת על חברים שלך והצלת את חלקם בלי לחשוב על עצמך לרגע.

גיבור ישראל אמיתי!!!

תודה ילד שלי, אוהבת אותך בכל חלק בגוף שלי.

האמא השנייה שלך,

יהודית נגוסה.

בני ויהודית:

קאלקידן מולדה:

אין לי ספק שבני הוא המלאך הכי יפה בגן עדן.
עברו כמעט עשרה חודשים מתחילת המלחמה ועדיין יש בי תקווה קטנה שאראה אותו
שוב, אבל אני ריאלית ואני יודעת שזה לא יקרה.
אני ובני אומנם לא היינו הכי קרובים עם קשר הדוק,
אבל לכל מקום שבני הגיע הוא השאיר איתו טעם לעוד.
הקסם שהיה בו, החיוך והצחוק שהיה סוחף איתו את כולם.
כשבני היה רואה אותי הוא תמיד היה אומר "קל את במודיעין בטח את יודעת הכל",
והתחנן שאגלה לו סודות על מה קורה ואיזה דברים יתפתחו בעתיד, וצחקנו על זה המון
שאני רק יודעת מה יקרה במידה ותפרוץ מלחמה כי תמיד יש תכניות מוכנות.
טעינו כולם, לא ראינו את זה מגיע ובטח שלא האמנתי שהמלחמה הזאת תפגוש אותך
בנצ'ו.
מהמעט שהגעתי לאירועים לזכרך הבנתי כמה אור וטוב השארת אצל כל אחד ואחת,
אמשיך להנציח אותך בכל דרך אפשרית ולספר עלייך בכל רגע נתון.
אוהבת ומתגעגעת ברמות, קל ❤️

בני❤️

קשה למצוא את המילים
לדבר עליך בלשון עבר,
אך כל כך קל לספר איזה
בנאדם היית!
חייכון, מצחיק, מלא באהבה,
קליל.

התמונה היחידה שלנו
ביחד, אך מי חשב
שהאחרונה...

מה עם תמונת חתונה?❤️
תודה על מי שהיית בשבילי.
ממש כאח קיבלת אותי לבית
שלך ולמשפחה שלך
והחיבור היה ניכר בשנייה
הראשונה! כי כזה אתה, אי
אפשר שלא לאהוב או
להתחבר. תודה על זיכרונות
מצחיקים יחד, חוויות
משפחתיות ועל הדאגה.
תודה על התמונה הזו
שלנצח תזכיר את החיוך
הכובש שלך ואת הלב הרחב
שלך.

אוהבת אותך המון, מסי

בני שלי

כל כך הרבה פעמיים כתבתי ומחקתי וכתבתי ומחקתי כי הבנתי שברגע שאני כותבת אני באיזשהו מקום משלימה עם לכתך, וזה משהו שאני לא מוכנה אליו ולא רוצה. אז מי היית בשבילי? שאלה שנשאלתי שוב ושוב.

בני היית בשבילי אח קטן, חבר, עוגן, חיוך ואוזן קשבת. היית נדיב וחיית את החיים כמו מלך!

אני נזכרת בילדות שלנו, ברגעים שהייתם מגיעים לראשון, אתה ושני, ולא היינו משחררים אתכם. אתה ורוני תמיד הייתם יחד ושני ואני והכל היינו עושים יחד, ישנים ביחד, אוכלים ביחד, משחקים ביחד ואפילו בגדים מסורתיים היו מביאים לארבעתנו כדי שאף אחד לא ירגיש מקופח. ככה גדלו כמו אחים. הרגעים האלו היו רגעים קסומים עם אהבה ללא תנאים, אהבה אמתית וטהורה של ילדים. והרגעים שהייתם חוזרים לירושלים היו הכי קשים, היינו יושבים ובוכים לאבא שלכם שתישארו, וככה זה המשיך עד שהגענו לחטיבה/ תיכון.

תמיד היינו אחד בשביל השנייה ברגעים הטובים והפחות טובים.

אני נזכרת שבפסח של 2022 היינו יחד ולי היה דודא לסטייק ואתה הבטחת שיום למחרת אתה עושה הכל כדי להשיג לי סטייק (הכל היה סגור בגלל החג אז לא שמרנו על חג ושבת). וככה היה, בבוקר התקשרת ואמרת "הבטחתי לך סטייק נכון, אז יאללה מצאתי חנות שפתוחה עכשיו, בואי נלך לקנות", ובאמת הוצאת את זה לפועל. זה היה אחד הימים הטובים שהיו לי איתך.

כשהיית נכנס הביתה הייתי ישר רואה את החיוך שלך, היית נכנס ומביא חיבוק חזק כזה, ונשיקות מכל הלב. ואז היית יורד עליי ואומר שאני גמדה, ככה היית מראה אהבה עם טעם של עוד.

לעולם לא אשכח את הרגעים שלנו יחד, כשהיית מתקשר ואומר לי "טיגיסט, אני בדרך לראשון, את מכינה לי דג חריף חריף כזה שישרוף לי ב..." או "אם אין לך כוח תכיני קציצות ירק", ואני הייתי יושבת על זה שעות, ואתה היית בא ומחסל את זה ב-10 דקות. ואני הייתי מתעצבנת ואומרת "בני, מה יישאר לך למחר?", ואתה היית אומר שאתה לא מסוגל להפסיק. ולא מפסיק לנשק אותי ולחבק אותי. הכי אהבתי לבשל לך כי באמת נהנת מהאוכל.

במהלך השבעה גיליתי כל כך הרבה רבדים שהיו בך, תכונות וכוחות שלא הספקתי לגלות בך, אבל לא הופתעתי, כי תמיד שידרת את הגיבור העל שבתוכך. כמות החברים והאנשים שהספקת להכיר במהלך חייך הייתה לא הגיונית, ברמה אחרת. כל פעם הגיע ועדיין מגיע אדם חדש שאנחנו לא הכרנו, אבל הוא הכיר אותך. הגיעו אנשים ששמעו את הסיפורים עלייך ושלק, וזה נגע בהם והם הרגישו שהם מכירים אותך ורצו לשמוע עוד עלייך. השארת חותם.

לכל מקום שאני מסתכלת אני רואה אותך ונזכרת בכל הרגעים איתך. זיכרונות ממך קופצים לי כל רגע, משפטים שנהגת להגיד באופן קבוע, הקול שלך, המראה שלך, החיוך שלך שכל התקופה הזאת החזיק וחזק אותנו. הכל ביחד. הלוואי שזה לעולם לא יפסיק ותמיד ימשיך.

אוהבת אותך לנצח בני שלי. שלך תמיד, טיגיסט.

אברהם היילו :

אני חבר של בני מהשכונה. באתי לשכונה בערך בגיל 15 ובקושי הכרתי את בני בהתחלה, אבל אחרי שנתיים בערך הוא התחיל להיות איתנו בחבורה. אני זוכר בעיקר את החיוך והצחוק המתגלגל שישר גורם לצחוק גם אם לא קרה משהו מצחיק, תמיד סביבו היו הצחוקים והוא ואני היינו היחידים בחבורה שאוהבים באמת את בזי, אז תמיד בישיבות היינו מדקלמים את כל המילים כאילו אנחנו מחזיקים את השכונה.

אני זוכר שכל סופ"ש כשהוא היה מגיע לשכונה הוא היה חוזר עם חיוך ומחבק את כולם, והיינו יושבים או עושים סיבוב עם הכלבים ומספרים מה עבר עלינו השבוע. ואז ביום שבת היינו עושים ישיבה וקצת משתחררים מכל השבוע. את האמת אני עדיין לא מאמין ולא מעכל שבני, אח שלי, כבר לא איתנו. באותה תקופה הייתי במילואים, אז לא התאבלתי כמו שצריך ולא דיברתי על זה הרבה.

אני בטוח שהוא מבסוט שם למעלה, מחייך ומבסוט. 🙏💔

דביר טגייה :

בני אהוב שלי, איזו אהבה הייתה בינינו אחי, כמה אהבתי אותך! איך תמיד ידעת להצחיק אותי ברגעים הקשים, אז בהכשרה וגם כשעלינו לגדוד ביחד. החיבור בינינו היה מדהים, כבר מהשנייה הראשונה הרגשתי כאילו אני מכיר אותך כבר עשור. אני מתגעגע לצחוקים שלנו, לשריטות שלנו, איך ידענו להצחיק את השני עד שהבטן כבר כואבת, זה הזוי. כמה בר מזל הייתי להכיר אותך. הייתי בטוח שאני ואתה זה עד הסוף... לצערי, לה' יש תכניות יותר גדולות בשבילך שם למעלה, מלאך אחד.

תודה בני שלימדת אותי תמיד לחייך ולצחוק לא משנה מה. לימדת אותי שזה התרופה להכל. אני חושב עליך תמיד והחור שנפער לי בלב הוא עצום. צר לי עליך אחי היקר והגעגוע לא פוסק, כמה הייתי רוצה לחבק אותך עכשיו... אני לא אשכח אותך לעולם, שותף שלי. נפלת בקרב שבו הפגנת תושייה ואומץ רב, חתרת למגע מתוך מחשבה של להציל את חברייך כי כזה היית - ילד גבר, זה נקרא מות גיבורים, גיבור שלנו. ואנחנו לא נשכח ולא נסלח!! עוד ניפגש שם למעלה אהוב שלי. עד אז תשמור עליי ועל

כולנו ❤️

בר חרפוף:

חסר לי השיחות איתך כל יום שישי על איך עבר השבוע ומה התכניות לסופש, חסר לי החיוך שלך בשיחות וידאו שהיינו עושים בשעות לא שעות, חסר לי הצחוק המתגלגל שלך כשהייתי מספר לך על פדיחה שעשיתי, חסרה לי המילה הטובה הזאת שלך כשהשגתי משהו שרציתי, חסרה לי ההזדהות שלך והטיפים שידעת לתת.

חסרה לי הכתף התומכת שלך שרק אתה ידעת לתת בזמן אמת, חסר לי הקשר המיוחד והאמיתי הזה שהיה לנו במכינה ואחריה, אני מתגעגע אליך מאוד ומצטער מאוד שלא הגעתי אתמול לאזכרה שלך, הייתי במקום אחר אז אני מבקש סליחה על זה מעומק הלב שלי אהוב.

אני אוהב אותך אהבת אחים!

ואשתדל להנציח אותך בכל דרך שרק אוכל!!

אוהב המון והגעגוע רק גובר מיום ליום, משעה לשעה, מנחם אותי לדעת שאתה במקום טוב עכשיו ושומר עלינו בין העננים. אני בהחלט מרגיש אותך איתי בכל צעד ושאתה שומר עליי,

תודה לך טשגר אהובי.

בר חרפוף:

טשגר אהובי,

**לא מאמין שאני כותב לך את זה כשאני בדרום ונמצא לא רחוק
מהמקום בו נהרגת... תודה לך על תקופה שאזכור לנצח ועם זאת
אכאב אותה לנצח. תודה לך על הביטחון שנתת לי כשהעברנו
משבצת יחד לצוות שלנו, מהיום שיפוצים הראשון של המכונה
היה בינינו חיבור של שנים. תודה לך על צחוק מתגלגל, חיוך
מדבק ועל מי שהיית עבורי, אח, חבר ושותף לעתיד. דיברנו
ותכננו על להדריך יחד במכונה הקדם צבאית לאחר שנשתחרר...
אני אדריך בשם שנינו.**

**טשגר היקר, אני רק צריך שתשלח לי כוחות מלמעלה.
אוהב ותמיד אזכור ואנציח בכל דרך שרק אוכל לבצע. אהובי,
תודה עלייך איש יקר.**

בר חרפוף:

טשגר אהובי

אין הכנה מוקדמת לאיך מאבדים חבר קרוב, על אחת כמה וכמה אח כמוך. אתמול היו שני אירועים משמעותיים – חצי שנה מאז הלכת כשנפלת כגיבור שתמיד שאפת להיות (אני מצטער שזה לא נגמר אחרת יקירי) וגם יום ההולדת שלך הייתה אתמול. אז מה בעצם אני מאחל לך משהו ליום ההולדת או מכתיב את הכאב והגעגוע שלי?

ננסה לשלב את זה, רק אשמח שתיתן לי קונטרה.

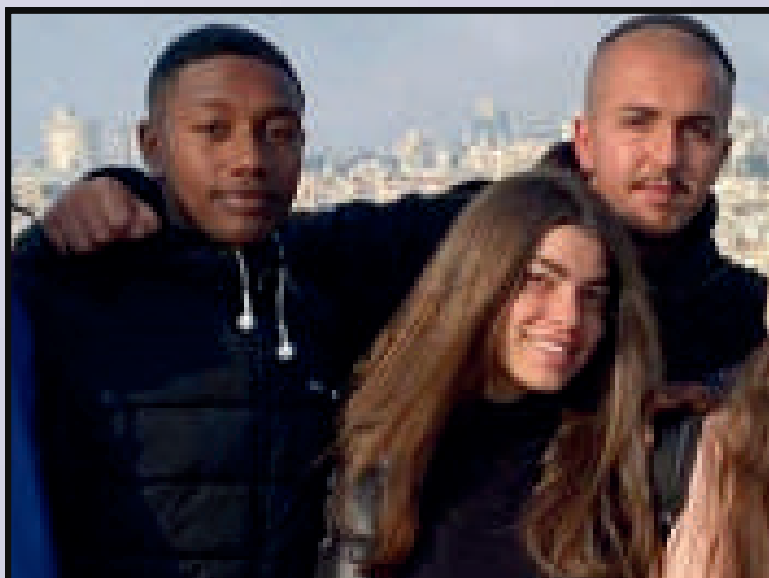
טשגר אח שלי, אתמול היה לך יום הולדת 22, בינינו? תמיד תישאר בן 21. ולא, זה לא כי מצאת את "מעין הנעורים" כמו שמספרים באגדות. תישאר בן 21 מהסיבה הכואבת והאפלה, ומה אפשר לאחל לך במצב הזה?

סלח לי, אבל אני שואף להיות מציאותי והגיוני, אז אני מאחל לנו כמה דברים. אני מאחל לנו שתמיד נזכה להנציח אותך יקירי, גם כשאגיע לגיל 90, זקן עם קמטים. אני מאחל לעצמי למצוא כוחות ולספר לאנשים עלייך ולהנציח אותך בדרכים כאלו ואחרות. אני מאחל למשפחה שלך את כל הטוב שבעולם ואת הכוחות לקום מהבור הזה שנקרא "שכול". מאחל לאחים שלך שילכו בדרכך, כי זו דרך של מנצחים.

אני מאחל לחברים שלך ולכל מי ששמע עלייך לפני המלחמה הארורה ובעיקר אחריה שיחייבו תמיד, כי החיוך והשמחה שלך זה אולי ההנצחה הכי מדהימה שיש. אני מאחל לחבריי המחזור שלנו במכינה שנמשיך להיות אקטיביסטים, כל אחד בתחומו, ושתמיד נזכור שיש לנו עוד "סיבה" להיפגש יותר, לצחוק ולכאוב ממך, וששתמיד יש לנו אחד את השני.

אני מאחל לחברים שלך מהגדוד רפואה שלמה, בין אם זה בגוף ובנפש, ולכל מי שסבב אותך ויצא לו לזכות ולהכיר אותך, אני מאחל שידע שאתה תמיד מלווה אותו/ה מלמעלה. תודה על הקונטרה חבר,

ולך, טשגר יקירי, אני מאחל להיות במקום הכי גבוה שאפשר, גם שיהיה לך נוף מהמם, נוף של ארץ זבת חלב ודבש, וגם המקום הגבוה ביותר שם בגן עדן. אין ספק שאתה ראוי לו. נוח על משכבך בשלום, טשגר אהובי.

בני אהוב שלי , אין אפשרות לעכל את זה
לא עכשיו ולא בעתיד, השארת חריטה
עמוקה בלב שלי עם השם שלך בענק ,
מואייה שלי אני אוהב אותך ובטוח שאתה
יושב למעלה קרוב מאוד לכיסא הכבוד
ומחייך. רק מחייך כי גם כשלא דיברת
החיוך שלך היה פותר הכל.

תודה על תקופה יפה
תודה על חיוך שמרים תמיד
תודה על חיבוקים ונשיקות
תודה על אוזן שמקשיבה
תודה על הסתלבט הכל כך טוב שלך
תודה על מכות של אהבה
תודה על שפה חדשה ..

תודה על כל שניה במחיצתך
ותודה לך על מי שהיית בשבילי
תחסר לי תמיד מלאך
פלאל.

בני אחי, שותף שלי, אני כותב את המילים ומנסה להחזיק את הדמעות. אי אפשר לתאר בכלל מי היית בשבילי, יותר מחבר, יותר מאח. לא אשכח את היום הראשון בבקום, כשנכנסתי אחרון ופתאום מישהו נגע לי בכתף ואז אמרת לי "מה, גם אתה ל-51?" ומאותו רגע אף אחד לא הצליח להפריד בינינו. כל השירות, החוויות, השיחות וידאו והצחוקים שעברנו ביחד. אף אחד לא יבין כמה חלמנו להגיע לרגע של הגזירה ביחד, כי בכל זאת אמרנו תמיד שאנחנו ביחד מהיום הראשון עד היום האחרון, אבל לאלוהים יש תכניות משלו והוא רצה אותך לידו. את החיוך שלך, שעכשיו עושה לכולם טוב בגן עדן. לא אשכח את היום שעזבת את הפלוגה למטבח, הבאת לי את הרצועה של הנשק שלך ואמרת לי "אני רוצה שרק אתה תשים אותה, לא אף אחד אחר!" היום הרצועה הזאת שומרת עליי ותשמור עליי גם בקרב. נדרתי נדר שלא אפסיק לספר את סיפור הגבורה שלך ולהנציח את שמך, כי זה מגיע לך.

אני מצטער שלא יצא לי להיפרד ממך כמו שצריך, בגלל שהסבבים שלנו היו הפוכים. תמיד היית מתקשר אליי לפני שבת, אומר לי "אתה סוגר?" וכמה שאני הייתי רוצה לצאת לבית, הייתי מת להישאר רק בשביל להעביר איתך עוד שבת ביחד, כי להיות בסביבתך תמיד מצחיק.

אני נמצא כרגע באימונים בדרך לנקום את מותך, ואין יותר מוכן ממני כי אני מרגיש שאתה איתי בתוכי, שומר עליי. אני אוהב אותך אהבה שלא תלויה בדבר, ומצטער שלא הייתי שם בשביל להילחם לצדך באותו יום שחור.

לנצח אחי אזכור אותך תמיד.

מי שלא מחייך פראייר, אמרת תמיד, אז אני משתדל לא להיות פראייר בשבילך. אוהב אותך המון, פקלי.

"אם מישהו אוהב פרח, שבכול מיליוני הכוכבים יש רק אחד כמוהו, די לו להסתכל בכוכבים וכבר הוא מאושר".

בני אהוב ליבנו, יודעים כולנו היום שאתה נמצא במקום הכי טוב שיש! נפלת על הגנת המולדת ועל קידוש השם.

אנחנו נזכרים בילדות ובחוויות הכי מטורפות שלנו בחיים איתך ומחייכים ומודים על החלק שהיית בחיים שלנו!

אתה תמשיך ללוות אותנו בכל מקום שנהיה בו בחיים.

אנחנו אוהבים אותך וגאים בך על כל מה שעשית עבורנו ועבור המדינה. אנחנו יודעים שאתה מסתכל עלינו מלמעלה ושומר עלינו מכל משמר! "לנצח אחינו נזכור אותך תמיד".

אברהם היילו, ייארד איינעלם, נתנאל אלמיהו, יצחק דינקו, סמי קסה, ברוך קסה, מולה יגזאו, בני גברה, טמסגן מטיקו, אמסלו אלמיהו, מברטו יאלו, אבי פרדה ומולגטה אדמה.

ניתאי אזולאי:

בני חבר יקר שלי, כשעזבתי את הסיירת והגעתי לגדוד, מאוד פחדתי. שמעתי רק דברים רעים על הגדוד בכלל ועל האנשים שם בפרט. לאחר יומיים שהייתי במפקדה קיבלתי את השיבוץ שלי - מסייעת 51 מחלקת ה-6. לא ידעתי איך להגיב. הבנתי שהמסייעת זה הלוחמים היותר בעייתיים, והרי אני רציתי לצאת לפיקוד. נסעתי למעבר ארז, ולאחר שעתיים פגשתי אותך ומאז כל החשיבה שלי לגבי הגדוד השתנתה. בני, בחיים לא הורדת את החיוך שלך וקיבלת אותי הכי טוב שרק אפשר. עד לאותו הרגע בשירות הצבאי שלי לא הצלחתי למצוא את המקום שלי, אבל אתה לימדת אותי הרבה על חברות, אופטימיות, אהבת האדם, והכי חשוב מה זה באמת אומר להיות חלק ממחלקה שהפכה למשפחה שלי. בני, אני לא אשכח איך שקיבלת אותי לתוך המחלקה ועזרת לי להשתלב. אני אוהב אותך אחי ובטוח שאתה מסתכל ושומר עלינו מלמעלה.

בחיים לא אשכח אותך.

החברים מהשכונה, מהפנימייה, מהמכינה ומהצבא:

1 באפריל היום. מאתמול ב00:00 יש בי תהייה לא מוסברת, האם כל זה מתיחה יזומה וכוללת?

יש מצב שנעלמת יחד עם עוד 599 חללים לאיזה אי נופש בפיליפינים ואתם חוזרים היום?

אתה הולך להתקשר בקרוב ולהזמין לכוס בירה?

או שנגזים כמו שאנחנו אוהבים ונוריד קוב של בירה ואז נדפוק ארוחה ונסתלבט על החיים ונסיים את הערב עם תובנות מסויימות כמו כל ערב איתך, תמיד עם תובנה אחרת.

כן בדוק שאני חי בסרט, לצערנו זו לא מתיחה יזומה וכוללת.

היום העברנו ביננו הודעות מוקלטות ששלחת לנו פעם וכל הקלטה דוקרת בלב שלא תבין. אני שומע אותם בלופים אבל אני רוצה לשמוע משהו חדש, משהו שעוד לא שמעתי. אני רוצה לשמוע מה איתך, איך שם בין העננים? הכרת חברים חדשים? בטח ראית אנשים שלא ראית שנים, השלמתם פערים? תפסת לך נישה בין העננים? נוח לך עכשיו? נעים שם תחת צל האלוהים? אתה זה ששולח לנו כוחות מיוחדים? בטח אתה יושב על ענן פופי כזה ומסתכל עלינו כמו בתמונה ומבסוט של החיים כי אתה רואה 10 צעדים קדימה ויודע שלמלחמה הזאת יהיה סוף טוב כי אין מלחמה שלא ניצחנו, כאלה אנחנו עם של אריות ועם מלאכים שומרים כמוך אין לאף אחד סיכוי מולנו טשגר אהובי.

אני מקווה שהדבקת את כל גן העדן בחיור שלך כמו שאתה יודע

מקווה שאתה ממשיך להסתכל עליינו מבעד לעננים

מקווה גם שאתה מתגאה בנו יקירי

טשגר שלנו, בן שלנו, אח שלנו, חבר שלנו, אהוב שלנו.

כבר חצי שנה עברה מאז הלכת, אשכרה חצי שנה בלעדייך, בלי לראות אותך מחייך, בלי לשמוע אותך צוחק, בלי החיבוק האוהב שלך.

אתמול עשינו אירוע זיכרון והנצחה, הגיעו כל כך הרבה אנשים, הרבה אנשים שאתה כל כך חסר להם, הרבה אנשים שהתגעגעו אלייך מאוד יקירי.

ההורים שלך, האחים שלך, החברים מהבית ומהפנימייה, חברי המכינה שלך, וכמובן גם החברים מהגדוד שהיו איתך ברגעים האחרונים.

היה מרגש מאוד והכי חשוב לדעתי

היה שם הרבה ממך - תמונות מפוזרות, קטעי קול שלך ששמענו באולם, והחולצות שאחים שלך הסתובבו איתן, הבלונים עם המשפט שלך, ההוקרות תודה שרשמו לך (ויש על מה להוקיר לך תודה).

אין ספק שהיה ערב עוצמתי ומרגש, צחקנו, בבינו, התרוקנו וחידשנו כוחות עד לאירוע/מפגש הבא.

אנחנו אוהבים אותך ומתגעגעים אלייך מאוד, גבר אלפא.

קפוץ לקפה/בירה בהזדמנות, אני מחכה לך בקוצר רוח,

וגם אם לא תגיע, ברור לך שניפגש

בסוף, נכון?

הבוקר יצאתי מעזה לאחר סדרת פעולות מטלטלות. בכל אחת ואחת מהן הרגשתי את הסוף. בין טילי RPG למטעני צד ולצרורות ירי בלתי פוסקות, הרגשתי אותך, טשגר שלי. הרגשתי אותך שם, מגן עליי ומכווין אותי לאן להסתער, מתי לסחוט את ההדק ועד לקצב אש הנכון. פשוט הרגשתי אותך שם, צועק את שמי ושאתה מאמין בי, וסומך עליי שאצא מזה יחד עם חבריי.

אולי זו סתם הזיה של תחת לחץ, עם המחסור בשינה ואוכל, אבל באמת הרגשתי אותך שם.

תודה לך שהגנת עליי, מלאך שומר שלי.

שבת שלום, טשגר האהוב.

יותר מדי זמן עבר מאז שמענו את הצחוק המדבק שלך, טשגר. יותר מדי זמן מאז הרגשנו את החיבוק האוהב שלך. יותר מדי זמן אנחנו מרגישים וכואבים את החוסר שלך. יותר מדי זמן אנחנו מתפללים להתעורר ולגלות שכל זה חלום, וב-7.10 אנשים חגגו את שמחת תורה כהלכתה, ואתה בעצם כבר משוחרר, בדיוק משתכשך לך בסיני, כמו שרצית.

אבל המציאות כרגע מראה לנו אחרת, לצערנו. אתה תמיד תישאר בשבוע האחרון שלך לחפש"ש. כל מה שנותר לנו זה זכרונות, שאיפות, הדרך שלך, ואחד את השני – המשפחה שלך, חברי המכינה, חברי הפנימייה והחברים מהבית. לצערנו, הפכנו לחברים אחד של השני מהסיבה הכואבת ולא המשמחת. כי חבר שלך, טשגר, הוא גם חבר שלי, לא? ככה למדתי ממך – מקורב שלי הוא מקורב שלך, כי אם אני אוהב אותך, סביר להניח שאוהב גם אותו/ה. וכך באמת קרה. דרך הכאב, נהיינו מאוחדים, יקירי. מבטיח לך אישית שאנחנו עובדים מסביב לשעון כדי שיכירו אותך ואת מי שהיית ברחבי הארץ, ואפילו בחו"ל דיברו עלייך. השם בינימין טשגר טקה מוכר, אך לצערי בלשון עבר. ואנחנו שומרים על חיוך, משתדלים לפחות, כי "מי שלא מחייך עכשיו פראייר."

**"בני אהב מוזיקה ותמיד היה עוזר לכולם. הוא
ילד תמים, ילד טוב ירושלים. תמיד היה בו רק
חיוך, היה אהוב על חבריו, .
בלימודים היה תלמיד טוב"
רב הקהילה של העדה האתיופית בקטמונים,
שחר איילין.**

הנצחה

“לנצח אחי

אזכור אותך תמיד

וניפגש בסוף, אתה יודע”

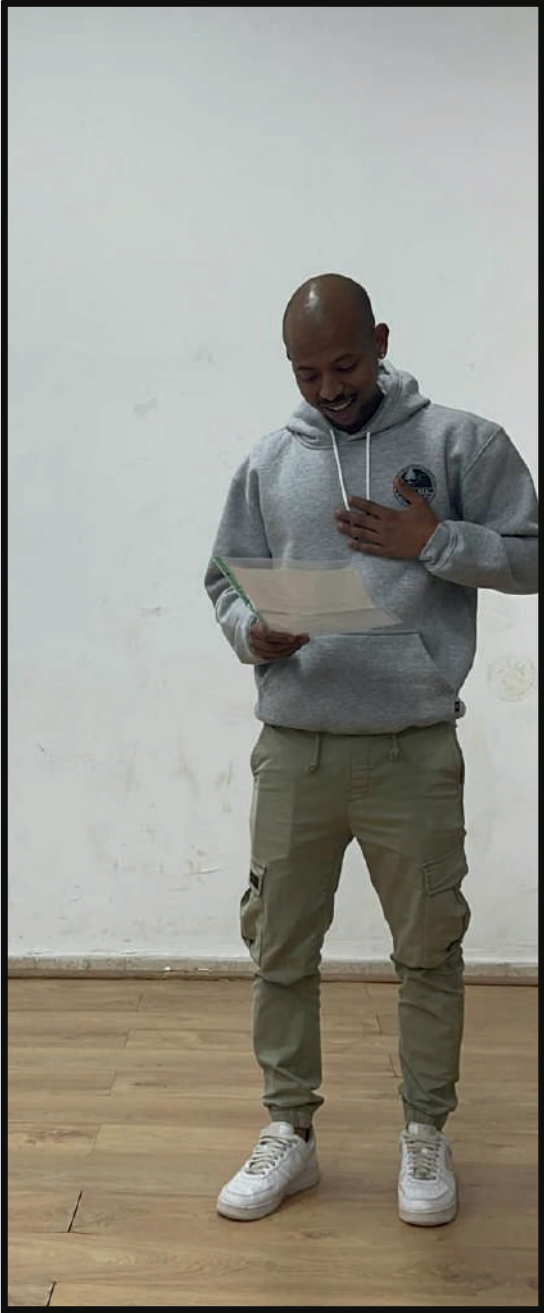
מתוך השיר “לבבות לך”-

אביב גפן

יום הנצחה לבני במכינת ארז באר שבע

חלוקת אוכל בבית חולים לעילוי נשמת בנימין

"מי שלא מחיך פראייר !!

יצירת פינת ישיבה לזכר בנימין

בנימין טשגר טקה

07.04.2002-07.10.2023

בנם של זיוה ודברה.

מולד ביום כ"ה בניסן תשס"ב (7.4.2002) באתיופיה.
אח של שני, אבנט, יוב, יואל ובן-אל.

עלה ארצה עם משפחתו בשנת 2002.

בתאריך 21.3.2021 התגייס לצה"ל ושירת בחטיבת גולני כפי שחלם ואמר:
"גולני אני בא לקחת חלק בשורשים שלכם"

סמל ראשון בנימין טשגר טקה

נפל בקרב ביום כ"ב בתשרי תשפ"ד (7.10.2023).

בן עשרים ואחת היה במפלו.

הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל.

הותיר אחריו הורים וחמישה אחים.

מתוך כתביו

אני צוהר תהליך מדהים, התכתחתי והשתנתי.
מילד מקובץ וסגור בדעות ואחשבות שלי, לאדתי להסתח,
לחיות בצור שונה עם אנשים שונים ממני בצל דעות שלא נחשפתי אליהם בעבר.
לאדתי להקשיב ולנסות להבין, ולס לדעת להקיש את הקול שלי בצורה שתשמע
והכל התחיל בשאלה של מי אני? ולאן אני רוצה להקיש בחיי?
לצעות כמה שיותר טוב, להצניק ולהרשים שאני מקבל יותר.

משפט של בני שמלווה אותנו בכל דרך

"מי שלא מחייך צכשיו פראייר!"

וזאת כי בני האמין בחיוך ושהכי חשוב זה לחייך, לחיים, לסובבים אותכם,
להפיץ אור ושמחה וככה אנחנו זוכרים ומנצחים אותו תמיד עם חיוך.

במותו ציווה לנו את החיים

ואת החיור.

א' קלא מחייוק ע(סין פ(איוו) (:)

להנצחת סנו"ר עשגד בנינוין עקה ז"ל
2002-2023

להנצחת

סמ"ר בנימין
טעגר טקה ז"ל

לחם גולני
51 דוד

7.10.23

לא נשכח לעולם

יום הולדת של בני

MERÇATO

בצד של הטובים | נעם חורב

תעשה היום משהו אחד קטן וטוב
תעזור לזקנה לחצות את הרחוב
תגיד "בבקשה" ו"תודה" ו"סליחה"
תחזור עם זר פרחים בהפתעה לאשתך

תשאיר צלוחית עם מים לחתול של השכונה
תחייך למלצר בקפה שבפינה
תתאפק שלא לצפור כשמתחלף שוב הרמזור
תן לזאת שאחריך לעקוף אותך בתור

תחלה את הציור של הילד על הקיר
תגיד "שלום" במעלית לשכן שאתה לא מכיר
תיתן כמה שקלים לקבצן שבחלון
תפתח בשקט את התיק לשומר של הקניון

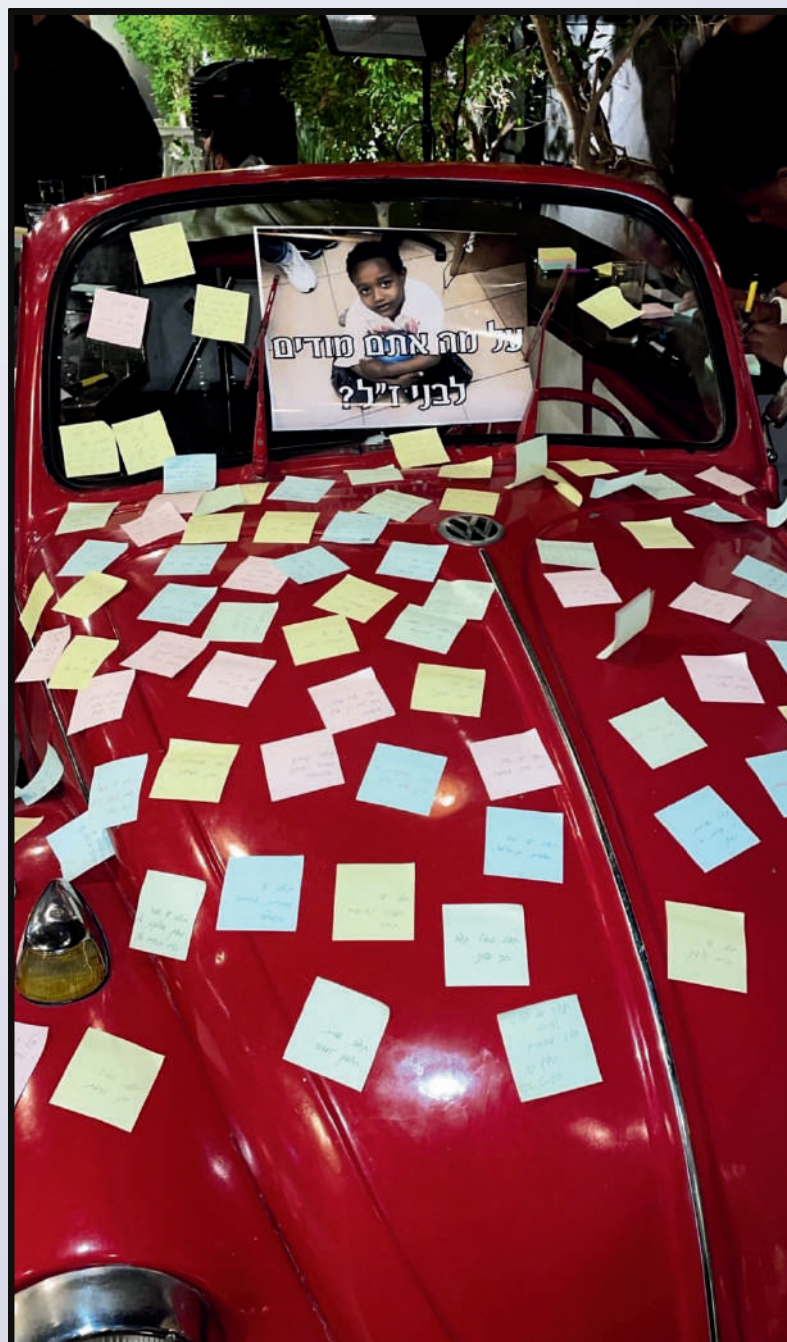
תקום באוטובוס לאישה עם התינוק
כשהנהג זורק בדיחה, תשתדל טיפה ל
תנסה להיות איש טוב כי אין לנו ברירה
גם אם זה קשה, גם אם חם נורא

תפיץ טיפה של אור היכן שעוד חש
לפעמים קורים ניסים במקום הכי
והימים ימי בצורת, ימי דמעה עצובה
אנחנו צריכים אותך איתנו, בצד

לזכר בנימין טשגר טקה ז"ל
לוחם בגדוד 51, גולני

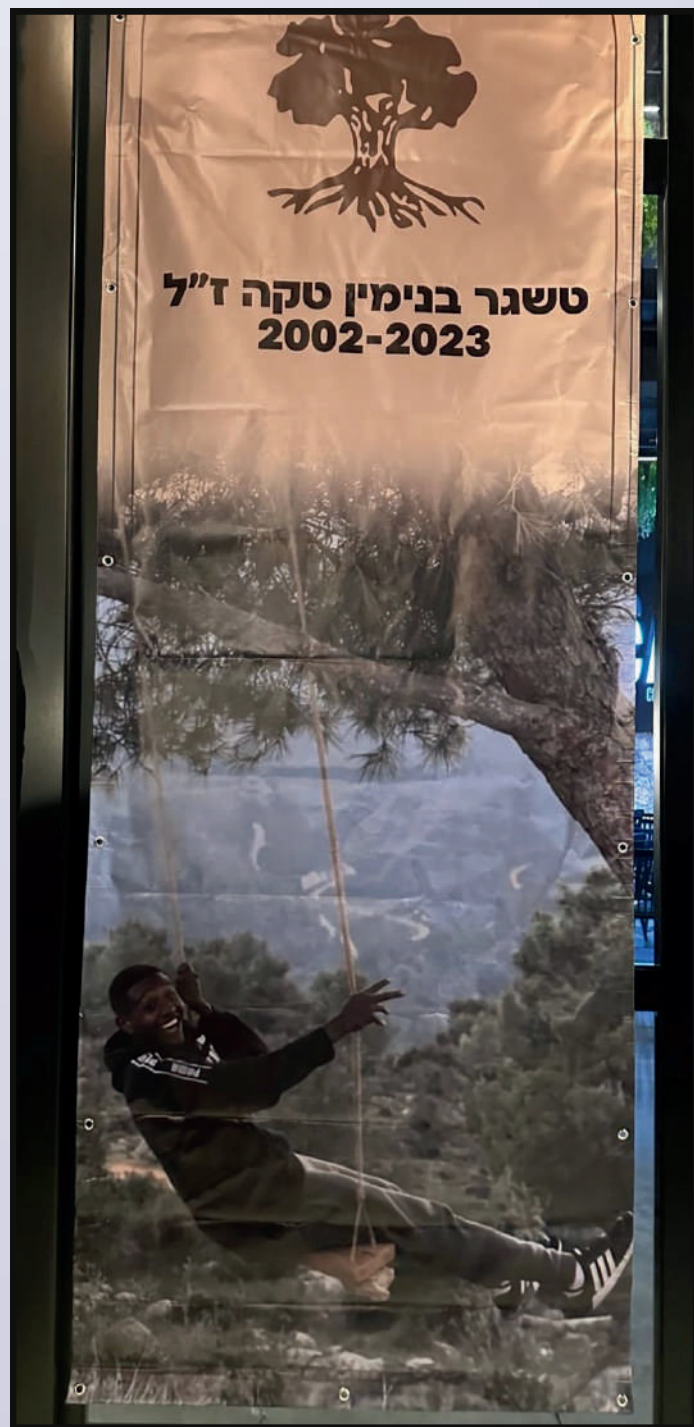

הצוואה של טשגר בנימין טקה ז"ל
תהיו בצד של הטובים!

יום הנצחה לזכר בני בבית ספר תיכון + יסודי שם התלמידים שמעו את הסיפור שלו

הכנסת ספר תורה לעילוי נשמתו של בני

חלוקת עוגיות שבני אהב

אפסות מעולות של חג

כיתה'יס:

200 גרם - חמאה רכה

120 גרם - אבקת סוכר

200 גרם - קמח

180 גרם - קורנפלוור

כפיו אבקת אפוייה

רבע כפיו סודה אשגיייה

חמאונים - 4

איטל הינה:

מיקסר - 11 גיטרה

1. מערבכים את החמאה יחד עם האבקת סוכר ולאחר מכן מוסיפים את החמאונים אחד אחד היטב.
2. מערבכים בהדרגה את כל שאר היבשים יחד.
3. לאחר שקיבלנו בצק חמאתי, נוני כמקדד ומשך סלה וחצי.

4. אהבנו העזיוג יש זשים את הכצק על נייר אפיויה, לאחר מכן נרדד את הכצק אלזה בלזבו 2 או 3 ס"מ ונקדוד אותו אליזולים בקוטטר 3-4 ס"מ.
5. נכין גבניג עם נייר אפיויה ונכניס את העזיוג אגניד - 140 מללוג ואופים למשך 10 דקי על שרעזיוג מהחילוג אהזהיב כשוליים ולדיין בהידוד כמרכי.

6. לאחר שרעזיוג הצטננו למדרי נמלא אגים בהידוד חלב בלזבר שקיג צילוד ולסיום נכבו בקוקוס.

תמונות נוספות של בני

גיבור ישראל!!
יהי זכרו ברוך 💔

דברי צוות

דברי סיכום של התלמידות:

כששמענו על פרויקט ההנצחה הזה, לא יכולנו שלא להשתתף בו. עבורנו זו הייתה הזדמנות להכיר את אחד ממאות הגיבורים שגדל כאן, וגם הזדמנות להנציח אותו ולגרום לאחרים להכיר ולהיזכר בו.

במהלך כתיבת האלבום, נדהמנו לגלות עד כמה בני היה חי. כל אחד מהסובבים אותו, כל אחד בדרכו, סיפר לנו כמה שמחת חיים הוא הביא איתו, וכמה אושר ואנרגיה חיובית הוא הפיץ.

התרומה של בני לאנשים, העזרה שלו והחיבור שהיו לו עם כולם, לא הייתה תלויה בזמן או במקום. שמחת החיים שלו הייתה בולטת וחדה, וזו הייתה הדרך בה אפשר היה לדעת איזה סוג של אדם הוא היה.

כל אחד מהסובבים אותו הכיר אותו בדרך שונה – בין אם מהבית ספר, המכינה, המשפחה או הפנימייה – אבל מה שכולם שתפו היה משהו שלא היה אפשר לפספס: החיוך שלו. החיוך המדבק הזה ושמחת החיים, שלא משנה מה קורה, אי אפשר היה להתעלם מהם.

כולנו, במיוחד היום, זקוקים לשמחת חיים ולחיוך כזה שיאיר לנו את היום. מבחינתנו, זו המתנה שמביאים איתם בני ושאלנו לוקחים ממנו: לזכור שמדברנו לחייך, לשמוח ולהפיץ טוב גם ברגעים הקשים. לא זכינו להכיר אותו באופן אישי, אבל החיוך והאור שלו חקוקים לנו בנשמה, וכך גם שמחת החיים הייחודית שלו – שלא תשכח לעולם.

יהי זכרו ברוך.

דברי סיכום של הסטודנטית תמר נתן:

**תהליך כתיבת האלבום היה בשבילי מסע של גילוי והתפתחות אישית
זאת השנה הראשונה שלי כמלווה של תלמידות בפרויקט כתיבת אלבום זיכרון. בתחילת
הדרך, היו בי קצת חששות לגבי מהלך העבודה. אך ככל שהתקדמנו, התברר לי עד כמה
זכות גדולה נפלה בחלקי להשתתף בפרויקט מיוחד זה ולהיות שותפה ביצירת אלבום
המנציח חיים שלמים.**

**דרך שיחות עם בני משפחה, חברים ומכרים, נחשפתי לדמותו יוצאת הדופן של בני ז"ל.
כל מפגש וכל שיחה חשפו בפניי פן נוסף באישיותו המיוחדת. מה שהדהים אותי במיוחד
היה הזיכרון המשותף שעלה בפי כל מי שהכיר את בני - החיוך הבלתי נשכח ושמחת
החיים המדבקת שלו. הדהים אותי לשמוע איך אנשים שונים, מתקופות שונות בחייו,
תיארו את בני באותן מילים ממש - כאדם ששמחת חיים וחיוך תמידי היו חלק בלתי נפרד
ממנו.**

**ככל שהעמקתי בכתיבת האלבום, התבהרה לי עוצמת ההשפעה של שמחת החיים של בני
על סביבתו. גיליתי כיצד אישיותו הקורנת והאופי הטוב שלו נגעו בחייהם של כה רבים.
לפעמים תהיתי אם בני עצמו היה מודע למידת החשיבות שלו בחיי חבריו ומשפחתו,
ולגודל החלל שהותיר אחריו.**

**למרות שלא זכיתי להכיר את בני באופן אישי לפני המלחמה, הרגשתי שדרך תהליך
יצירת האלבום, זכיתי להכיר את אישיותו המיוחדת ולשאוב ממנה השראה. נדיר למצוא
אנשים בעלי אופי כזה מיוחד, ואני מוצאת את עצמי שואפת לאמץ אפילו קצת מהתכונות
הנפלאות שאפיינו את בני.**

**אני מאמינה שהשמחה והחיוך שבני הותיר אחריו יכולים לשמש לנו מקור כוח ונחמה,
במיוחד בתקופה מאתגרת זו. דמותו מזכירה לנו את חשיבותה של שמחת החיים גם
ברגעים הקשים ביותר.**

**במהלך העבודה על האלבום, זכיתי להכיר את משפחתו המדהימה של בני - אמו ואחותו
- ולשוחח עם חבריו הקרובים. מפגשים אלה העשירו את התהליך והעמיקו את ההבנה
שלי לגבי האדם המיוחד שהיה בני.**

**לסיכום, אני מקווה כי החיוך הבלתי נשכח של בני ימשיך ללוות את כולנו. שנזכור תמיד
את האור שהפיץ סביבו, ונשאב ממנו כוח בימים קשים. עד שנזכה להתאחד שוב.
יהי זכרו ברוך.**

**“עוד נחזור להיפגש, להסתכל שוב בעיניים
יש פקק תפילות כבד בנתיב של השמיים
אבל החוט הדק בינינו אף פעם לא נקרע
עוד נצחק שם על הכל, לא תהיה לנו ברירה**

**ובינתיים ניפגש בחלומות
אני איתך בכל שעה, בכל הנשימות
אני שולחת ידיים ארוכות
הן מחבקות אותך עכשיו, הן מחבקות
ורק תזכור שניה לפני שאתה נרדם
שגעגוע הוא הדבק הכי חזק בעולם”
מתוך השיר “ניפגש בחלומות” - עילי בוטנר**

סרטון תמונות של בני:

**“יום אחד זה יקרה
בלי שנרגיש, משהו ישתנה
משהו יגע בנו, משהו ירגע בנו
ולא יהיה ממה לחשוש**

**וזה יבוא כמו קו חרוט על כף יד
זה יבוא בטוח בעצמו
כאילו היה שם תמיד
וחיכה שנבחין בו**

**וזה יבוא, אתה הרי יודע
לא הכל יטלטל אותנו
לא הכל יכה
ומה שייפתח לנו
מחכה”**

מתוך השיר “מחכה” - ריטה

אלבום זה הוא חלק מתוכנית ההנצחה הארצית, מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו בני נוער פוגשים משפחה שכולה, לומדים ושומעים על יקיר ליבה ומכינים אלבום הנצחה.

התלמידים המשתתפים בתוכנית זו, מבצעים את פעילותם במסגרת תוכנית המעורבות החברתית. התלמידים מלווים בכל שלבי הפעילות על-ידי פרחי הוראה מהמכללות האקדמיות לחינוך.

תוכנית זו נעשית עם השותפים הבאים:

- ארגון "יד לבנים"
- אגף בכיר הכשרה והתמחות עובדי הוראה- משרד החינוך
- עיריית ירושלים
- מכללה ירושלים
- תיכון רעות

לווי והנחייה:
תמר נתן

כתיבה ועריכה:
אביבה גולדברג
נעה לוי